

ENDORFINO

JG GYLLING

FORLAGET BRÆNDPUNKT

Endorfino

© JG Gylling og Forlaget Brændpunkt 2017

Forsideillustration: Marie Gylling Møllebæk

Grafisk opsætning af Cover: Søren Klok

3. udgave, 1. oplag

Denne bog er ren fiktion. Navne og personer er et produkt af forfatterens fantasi og enhver lighed med aktuelle personer, levende eller døde, er tilfældig.

DEL I

1

Jeg redder liv, står der i stærke farver på cykelhelmen som Lise holder i den ene hånd, mens hun rusker op i det korte hår med den anden. Hun stryger en hånd hen over hjelmen, som er våd af den lune sommerregn og hænger den over sin ene underarm ved. Hun går ind igennem den store glasdør.

- Kommer du i aften? spørger hun kvinden foran sig i køen, som er optaget af at scrolle ned over Instagrambilleder på sin transparente smartphone. En kvinde med en mave som et opstrammet trommeskind ser op på Lise og smiler fra en skyfri himmel.

- Nej, jeg kan desværre ikke. Jeg skal løbetestes, svarer smartphonens ejermand og lægger den storsmilende kvinde i jakkelommen, mens hun vender sig om mod Lise i den lange kø, hvor de to kvinder er sidst. Hun har langt løst hår under hættten på den lyse åbne sommerjakke.

Der er højt til loftet i den store hal i Super Sund, og rundt langs alle vægge står lysende terminaler med topskilte i Super Sunds grønne og blå logofarver.

Foran terminalerne er folk i gang med at bestille, og billeder af madvarer toner op og ned på skærmene. I glasfacadens ruder ud mod den trafikerede gade hænger reklameskilte for nogle af indkøbscentralens mange økologiske produkter. Lyset i hallen er skarpt og insisterende.

- Det var ærgerligt. Jeg synes, kurset plejer at være rigtigt godt, synes du ikke?

Lise smiler let til Karin, som kvinden hedder.

- Jo, jeg ville også utroligt gerne, men jeg kan ikke. Det er sidste frist for løbetesten. Jeg har trukket den for længe, svarer Karin og laver himmelvendte øjne til Lise, som roder efter sin smartphone i tasken.

- Det kender jeg godt. Man skal lige tage sig sammen. De kan godt være lidt strenge, de tests. Især hvis man har taget det lidt roligt en overgang, siger hun og tager telefonen, som hun har fundet i et af taskens mange rum.

- Ja, netop. Og det har jeg. Jeg har ikke helt holdt fast i mit ugeprogram, og jeg ved regningen venter!

Karin sukker højlydt.

- Men nu er det da heldigvis snart vores tur, så man kan komme hjem. Jeg kan lige nå en lille pause, inden jeg skal af sted igen.

Hun følger med, da køen flytter sig lidt. Mens de venter, tager hun telefonen op af jakkelommen.

- Åhr, noget møg, det virker aldrig som det skal, siger hun, da det bliver hendes tur og maskinen ikke logger på, da hun holder smartphonen mod skærmen.

- Lad mig prøve. Nogle gange hjælper det, hvis en anden logger på. Så logger jeg bare af igen, hvis det virker.

Lise vender sig mod terminalen.

- Tak, Karin giver plads til Lise, som rutineret finder sin loginside frem på telefonen igen.

Højtaleren i højre side af skærmen bipper, og billeder af butikkens tilbudsvare toner frem på den store skærm.

- Sådan! siger Lise og logger af igen uden problemer.

- Lad os håbe, det løste problemet!

Karin gentager login-proceduren.

- Login er ikke gyldigt, siger en metallisk stemme i højtaleren.

Damen ved naboterminalen kigger nysgerrigt på Karin.

- Nej, for helvede, det kan da ikke passe! Det har jeg bare ikke tid til! siger Karin indædt, og ser aggressivt i retning af den nygerrige kvinde.

- Login er ikke gyldigt, siger terminalens metalstemme igen, da hun endnu en gang vender skærmen mod terminalen.

- Du skal ikke prøve tredje gang, så blokerer, siger Lise og smiler forstående til Karin.

- Du har ret, men hvad skal jeg så gøre? Har du prøvet det her? For det har jeg ikke!

Karin ser på Lise. Hun smiler ikke mere.

- Nej, jeg har aldrig prøvet det. Men en af mine kolleger har, og hun fortalte, at hun blev nødt til at tage til hovedkontoret, for at få fejlen rettet. Dit login kommer simpelthen ikke til at virke før! Lad os prøve at se, om vi kan finde en adresse eller et telefonnummer.

Lise trykker på skærmens infoikon med pegefingeren.

- I må altså gå ud af køen! Vi andre har også aftenaktiviteter, vi skal nå! siger manden bag dem i den nu lange kø. Han tripper højlydt på det hårde flisegulv.

- Så må du bare bestille. Du skal ikke bag i køen på grund af mig, siger Karin og har allerede vendt ryggen til Lise.

- Så vent, det tager kun et øjeblik. Så skal jeg hjælpe dig med at finde adressen til hovedkontoret bagefter.

- Det behøver du ikke. Jeg skal nok finde ud af det. Vi ses bare. Ha' det godt så længe.

Lise rækker hånden ud for at standse Karin, men hun er allerede på vej væk fra den lange kø af mennesker.

- Det var på tide, siger manden bagved Lise, som er i

gang med at logge ind.

Lise svarer ikke, men taster sig rutineret igennem til kolonialvarerne og bestiller müesli, spelt og andre fornødenheder. Derefter bestiller hun kød-, brød- og mælkeprodukter, og til sidst går hun ind på den særlige grøntportal og bestiller familiens ugedosis.

- Hej, mor. Skal vi hjem nu? spørger Lotte, da Lise kommer ind ad døren til børnehavens garderobe. *Velkommen til Den Grønne Verden* står der på et kæmpeskilt over de små garderobebokse helt oppe ved loftet. Rundt om de røde bogstaver er malet blomster og sommerfugle og ordet *Grønne* er skrevet med en klar grøn farve, som står i kontrast til det røde.

- Ja, det skal vi, men du skal lige have noget tøj på først, så kører vi.

Lise tager cykelhjelm af og ryster hovedet.

- Har du haft en god dag, skat? spørger hun så og ser på Lotte, som har hænderne i lommerne på sine cowboybukser. Hendes skuldre hænger og ansigtets udtryk er mismodigt.

- Nej, for jeg er træt. Jeg vil gerne sove til middag sammen med de andre, svarer Lotte, tager hænderne op af lommerne og gnider sig i øjnene.

- Det er du altså blevet for stor til!

Lise bukker sig ned og kniber Lotte i den ene kind. I

det samme bibber telefonen i hendes lomme, hun tager den op af lommen og skæver til opdateringen, som minder hende om, at dagens kalorieforbrænding er alarmerede lav.

- Nej, det tror jeg altså ikke, jeg er, for jeg er så træt! gentager Lotte, men Lise svarer ikke. Lotte skubber til hendes hånd med den blinkende smartphone.

- Det er bare til du vænner dig til det. Det varer ikke så længe, så er du slet ikke træt mere til middag, siger Lise så og gør sin stemme endnu mere frisk, mens hun pakker Lottes sager sammen.

- Men måske kunne jeg lave lidt mindre gymnastik så? Så ville jeg nok ikke blive så træt, fortsætter Lotte. Hendes underlæbe bævrer.

- Nej, ved du hvad, du får faktisk energi af at bevæge dig. Det skal du nok komme til at mærke, men det tager bare lidt tid. Bare vent og se.

- Tror du?

Lotte ser håbefuldt på hende.

- Ja, det er jeg sikker på, skat.

Lise stryger hende over kinden.

- Ved du hvornår min mor kommer? spørger en lille pige, som kommer sjoskende på det slidte linoleums-gulv. Den ene rottehal sidder højt over øret, den anden er faldet ned og hænger pjusket og skævt ved skulderen. Hun hedder Mette og er fra Lottes stue.

- Nej det ved jeg ikke, Mette, men du kan da spørge Randi. Hun ved det sikkert.

Lise ser i retning af stuen, hvor hun så Randi forsvinde ind kort forinden.

- Jeg kan ikke finde hende, siger Mette trist.

- Nå, for pokker. Så må vi lige finde hende. Jeg går lige med Mette ned på stuen og finder Randi. Du kan jo tage tøj på imens, siger Lise til Lotte, som nikker.

- Din mor kommer jo halv otte, Mette. Det har jeg da sagt, siger Randi skrapt, da finder hende på Gulerodsstuen.

- Men jeg vil gerne hjem nu, og jeg er sulten.

- Du kan ikke komme hjem. Du ved da godt, at du altid er her om aftenen, når mor har aftenarbejde. Men du skal nok få noget mad om lidt. Jeg skal nok tage mig af hende her fra, så I kan komme hjem, siger Randi til Lise, som står i døren med den store, orange gulerod malet på.

- Nu hvor jeg har dig, hvordan synes du, Lotte klarer at undvære sin middagslur? Hun siger at hun er meget træt.

Lise ser spørgende på Randi.

- Det klarer hun helt fint. Sådan er det altid i begyndelsen. De er trætte, indtil de venner sig til det høje tempo. Men vi har endnu ikke oplevet, at nogen ikke kunne vænne sig til det. Så det skal I ikke bekymre

jer om.

Randi rydder op, mens hun svarer. Børnehavens IPads ligger på bordene, flere med åbne skærme, og Lise kan se, at børnene har arbejdet med grøntsager.

- Det er godt at høre. Så må vi håbe, det går hurtigt for hende, for hun er godt nok træt. Tak for i dag.

Hun trækker døren til, og går tilbage mod garderoberne, hvor Lotte står og venter med det meste af tøjet på.

- Hvor er du dygtig, skat! Du kan næsten klare alting selv efterhånden!

2

- Havde de ikke noget VitaSund? spørger Martin, som står og lægger de varer på plads, som Lise har bestilt i Super Sund. Han lægger en pose organiske skraldeposer hårdt på det lange metalkøkkenbord med en hul metallisk lyd, mens han ser på hende uden at smile.

- Åh, nej det glemte jeg. Jeg havde godt på fornemmelsen, at der var et eller andet, der smuttede. Det kan godt være, at det er hurtigere at bestille varerne ved Super Sunds terminaler, men jeg glemmer altid et eller andet, fordi folk er så stressede derhenne, siger Lise uden at se på ham. Hun piller ved sine hårspidser, som stadig er våde af støvregnen fra turen hjem, mens hun kobler telefonen op til køkkenets hovedskærm. Hun slukker hurtigt for alarmen om hendes manglende motion, som toner frem på den store skærm.

- Nej, hvor irriterende, vi kan altså ikke undvære VitaSund i en hel uge! siger Martin irriteret, mens han ser på multiskærmen.

Hvorfor er du så langt nede? spørger han og skyller hænderne under vandhanen. Så tørrer han dem af i et viskestykke, som han har sat i lommekanten på de stramme sorte jeans. Hans lyseblå skjorte har statens logo på brystet, og nedenunder står hans navn og titel. Hans initialer og C'et i Cheføkonom står skrevet med federe skrift end de øvrige bogstaver.

- Det indhenter jeg i aften, svarer Lise, og vender tilbage til samtalen:

- De kan vel godt spise müesli en enkelt uge, siger hun. Hendes tøj er krøllet af den våde cykeltur og frisuren er flad af cykelhjelmens pres.

- Det er sgu ikke det bedste at starte dagen på, fortsætter Martin.

- Så kan du selv købe ind, jeg gider ikke denne her diskussion.

- Jeg ved godt, det kan være stressende at gå i Super Sund, men vi skal jo spise sundt.

Han tager de sidste varer op af papirsposen med Super Sunds logo på forsiden. Så folder han sirligt posen og lægger den til side i et skab.

- Jamen, det gør vi jo også. Så der er ingen grund til at hakke på mig. Jeg har travlt. Jeg skal i torsdagsgruppen om en time, så jeg håber, du vil lave aftensmad i dag? For jeg er nødt til at løbe først, du så jo selv min status. Det er for sent bagefter. Og jeg bli-

ver også nødt til at tage mig et bad. Se mig lige! Jeg ligner noget, katten har slæbt ind.

Hun ser for første gang på ham, spørgende.

- Du ser da altid godt ud, smiler han drenget.

- Den er god med dig! siger hun, men hun smiler tilbage til ham, og hendes skuldre falder ned på plads i en dyb udånding.

Karl ser et kort øjeblik på Lise, da hun kommer ind på hans værelse, inden øjnene igen falder på den store skærm, hvor digitale soldater udkæmper en hæseblæsende kamp om liv og død. Karls bevægelser afspejles på skærmen, og de trådløse elektroder på hænderne lyser hver gang han rammer modstanderen.

- Hej, skat, hvordan har din dag været? spørger Lise.

- Fin.

Karl tager ikke blikket fra skærmen. Han er lidt større end sine klassekammerater i fjerde klasse, og den sportstrænede krop er tæt og muskuløs.

- Har du lektier for?

- Jeg har lavet dem, jeg var hjemme allerede klokken halv fem, siger han, mens han afslutter en tvist mellem to kampklædte soldater.

- Det var godt. Vi skal spise om en halv times tid, og så skal du jo til fodbold.

- Ja, jeg ved det godt. Laurits kommer og henter mig.
- Super. Har du for resten set Mathilde? spørger Lise.
- Jeg tror, hun er inde i stuen, svarer Karl uden at tage blikket fra skærmen, hvor endnu en soldat falder teatralisk omkuld efter at have fået adskillige skud i maveregionen.

Lise går ind i stuen, hvor Mathilde på seks sidder og ser fjernsyn. Foran hende står hendes bærbare skolepc slået op på en rød digital skolebog med titlen *M for Matematik for første* ved siden af ligger hendes smartphone, som interagerer med pc'ens opgaver.

- Hej, mor, er du allerede kommet hjem? spørger hun, mens hun taster data ind på telefonens display. Hurtigt minimerer hun siden, og Lise kan se, at hun tjekker sin Instagramprofil, inden hun igen vender tilbage til matematikken.

- Ja, det er jeg da. Hvad tid kom du hjem, skat?

- Jeg var hjemme lidt før Karl. Jeg havde Linda med hjem, men hun er gået nu.

Mens hun taler, følger hun med på tv-skærmen, hvor en mindre pige er ved at ælte dej og en dame, der kunne være hendes mor, er i gang med at snitte agurk til en skål, hvor der i forvejen er grøn salat og gulerødder i.

- Er du færdig med lektierne? spørger Lise og Ma-

thilde svarer:

- Næsten, mens hun følger med på skærmen.
 - Er det *Yes, vi laver mad?* spørger Lise igen.
 - Ja, og de skal alle sammen lave noget, de elsker. Faren vil lave en italiensk bønnenret, han engang har fået i Italien. Så det er rigtig sjovt i dag.
 - Havde I det hyggeligt, dig og Linda? spørger Lise så og ser ud af vinduet. Det småregner endnu.
 - Ja, men hun skulle tidligt hjem, for de skulle alle sammen over og testes i aften.
 - Sådan er det jo. Man skal jo testes. Godt I havde det hyggeligt, siger Lise og fortsætter:
 - Mathilde, vi skal spise om lidt, og jeg skal til møde i aften, men jeg tænkte på, om ikke du vil med ud og løbe efter aftensmaden, inden jeg skal gå? Det er så hyggeligt at løbe sammen.
 - Det vil jeg da gerne.
- Mathilde smiler til Lise.
- Godt så har vi en aftale!
-
- Argh, for helvede! siger Martin højt, da han taber gryden på gulvet med et ordentligt brag.
 - Er der noget galt, Martin? Du virker så irriteret, spørger Lise.
 - Nej, jo, eller det vil sige, det har bare været så træls på arbejdet i dag. Det er sgu ikke let at være ny chef i

den afdeling. De har bare så mange dårlige vaner, og de vil ikke høre på råd fra en fremmed. Jeg tror ikke, jeg kan løse det selv.

Han sukker højlydt, mens han samler låget til gryden op. Det er rullet hen under spisebordet, og han må helt ned og ligge på knæ for at få det ud. På køkkenbordet ligger hans smartphone. Den er slået op på firmaets sportsside, hvor medarbejderne er kategoriseret efter sportslige resultater. Martins navn står i toppen af flere kolonner.

- Du har jo ikke været der så længe. Giv det noget tid. Folk er jo altid skeptiske overfor det nye. Men måske kunne det være en god ide at få noget hjælp?

- Ja, det har jeg også tænkt på. Nå, men det må vente. Nu vil jeg bare have det her mad på bordet. Jeg har tusind ting, jeg skal nå i aften.

Han sukker igen.

- Skru lige op for lyden! Jeg kan ikke høre, hvad de siger, siger Lotte, som sidder ved spisebordet med ansigtet vendt mod tv-skærmen, hvor *Yes, vi laver mad*-holdet nu er godt i gang med den italienske bønnenrets tilblivelse.

- Er Susanne ikke hjemme? spørger Lise og ser spørgende på Martin.

- Næ, jeg har ikke set hende. Jeg troede, du vidste, hvor hun var, svarer han og stiller en stor gryde på

varmebrikken midt på spisebordet.

- Har du set Susanne? Lise råber til Mathilde i stuen.

- Nej, råber hun tilbage.

- Jeg ringer lige til hende, siger Lise og klikker tre gange på telefonheadsættet ved øret, og et billede af Susanne dukker op på køkkenvæggens multiskærm.

- Hej, Sus, det er mor, hvor er du henne? Nå, ja, det er rigtigt. Har du husket dit løbetøj? Godt. Vi ses inden sengetid. Hej, skat.

- Hun er hos Lisbeth, det havde vi faktisk aftalt.

Hun ser på Martin, som er ved at stille endnu en gryde på spisebordet.

- Hvorfor har du ikke sagt det? Nu har jeg dækket op til hende, svarer han og knalder gryden hårdt i bordet.

- Jeg havde glemt det, siger hun kort.

- Nå, men nu spiser vi, siger Martin.

- Kan du ikke lige kalde på Karl og Mathilde? spørger han så.

- Karl, Mathilde, nu spiser vi, råber Lise ud i gangen. Karl og Mathilde kommer samtidig ud fra deres værelser. De tjatter lidt til hinanden for sjov og går så ned til køkkenet.

- Tag nu jeres grøntsager først, så I får, hvad I skal have.

Martin sender fadet med gulerødder, jordskokker, selleri og porrer rundt.

- Jeg hader selleri, siger Lotte og vrænger ansigt.

- Det er der ikke noget at gøre ved. Du SKAL spise det, siger Martin.

- Jamen jeg brækker mig!

- Sådan skal du altså ikke tale!

Martin ser vredt på hende.

- Det går vel nok lige med selleri, siger Lise stille.

- Nej, det kan ikke blive ved. De skal spise de grønsager, der indgår i dagsdosis! Det skal de altså!

Martin næsten råber nu.

- Kan du ikke spise lidt? siger Lise til Lotte.

- NEJ, jeg HADER selleri!

- Tag nu lidt.

- NEJ!

- Jamen Lotte da, siger Lise og ser på den lille pige.

- Du er simpelthen bare for blød overfor de børn!

Martin øser en stor skefuld selleri op på Lottes tallerken. Lotte begynder at græde.

- Nej, det her gider jeg bare ikke høre på! Du er sgu for sur i dag, Martin, siger Lise og tager Lottes tallerken og stiller over på køkkenbordet.

- Ja, men de skal have deres grøntsager!

- Nu stopper du! siger Lise.

- Det er dig der ødelægger de børn! siger han højt.

- Nu kan det være nok!

Lise tager den nu storgrædende Lotte på armen og går ind i stuen.

- Hvorfor bliver dig og far altid uvenner, når vi skal spise? spørger Lotte hikstende.

- Ja, det er jo, fordi vi skal spise alle de grøntsager, vi får. Vi kan ikke selv bestemme. Og vi kan jo ikke bare smide dem ud. Og far er bange for, at I ikke bliver sunde nok, hvis ikke I spiser nok grøntsager.

- Ja, men er du da ikke bange for, at vi ikke bliver sunde nok?

- Jo, det er jeg vel, men mon ikke det går?

Lise smiler til Lotte.

- Skal vi gå ud til de andre igen? spørger Lise og tør-rer tårerne af Lottes kinder. Lotte smiler til hende og nikker.

- Skal du have lidt mere at spise? spørger Martin med en blidere stemme og ser på Lotte, da de igen sidder ved spisebordet. Lottes tallerken er skyllet af, og da hun nikker, øser han lidt grøntsager op til hende. Der er ikke selleri iblandt.

3

- Mathilde, er du klar til at løbe nu? råber Lise hen mod Mathildes værelse. Hun står i gangen i sort løbetøj med de helt nye, aerodynamiske, skinnende hvide løbesko på fødderne.

- Ja, jeg kommer lige om lidt, råber Mathilde tilbage.

- Tager I ikke affaldet med ud til kværnen? spørger Martin fra køkkenet.

- Jo, jo det skal vi nok.

Lise går ud i køkkenet for at hente den fyldte skraldepose.

- Husk nu at notere vægten. Jeg tror, vi er ved at være højt oppe i kvoten, så vi bliver nødt til at passe på, siger Martin, da han rækker den snørrelukkede pose til hende. Lise svarer ikke.

- Kom nu, Mathilde, råber hun, denne gang lidt skarpt.

Mathilde kommer ud i sit røde Pumaløbetøj. Hun justerer sin smartphone i etuiet på overarmen, mens hun taster turen ind med den ene pegefinger.

- Nej, hvor er de altså flotte, dine nye sko, mor! siger

hun, da hun er færdig med indtastningen.

- Ja, og så skulle de være vildt gode at løbe i. Hvis de lever op til reklamerne, skal I alle sammen have sådan et par. Jeg er bare testperson, for jeg skulle have nye sko under alle omstændigheder, smiler Lise, som også har monteret smartphonen på overarmen. Den lyser allerede op med en række tal.

- Hvad for en tur skal vi tage, mor?

- Lad os løbe rundt om søen, det passer vist meget godt i dag. Og skal vi ikke indstille til konkurrence, det er så sjovt? spørger Lise og peger på smartphonen på Mathildes overarm.

Mathilde stråler og taster straks konkurrencen ind på overarmens skærm.

Elbilen står i carporten ved siden af alle cyklerne, og Lise er ved at vælte sin egen cykel ind over den, da hun skal forbi.

Hun kigger sig tilbage, inden de sætter farten op. Tilbygningen er oplyst, og bag glasfacaden ses de mange træningsmaskiner i deres nye fitnesscenter. Martin er ved at gøre klar til aftenens træning. Man kan se alt, hvad der foregår.

- Mor, må jeg gå til svømning? spørger Mathilde, mens de løber ad hovedvejen ned til stien omkring en lille sø, der ligger tæt på hjemmet.

- Du har da meget travlt i forvejen, skat.
- Lise ser ned på de ny løbesko, som flyver af sted.
- Nej, hvor er de gode, de her sko! Udbryder hun så.
- Fedt, så skal vi andre jo også have sådan nogle! griner Mathilde, mens hun ubesværet løber ind på den lille sti, som fører rundt om søen.
- Løb forsigtigt! Her er glat, siger hun så til Mathilde, som nikker og fortsætter samtalen om svømning:
- Næsten alle de andre går til svømning både onsdag og fredag, det vil jeg bare også gerne.
- Hvordan vil du finde tid til det? Du går jo også til trampolinspring?
- Lise ser stadig ned på stien.
- Ja, men det er jo om mandagen. Jeg har spurgt far. Han siger ja!
- Ja, den er god med jer, jeg har også noget at skulle have sagt, og jeg tror altså, at det bliver for meget.
- Man må gerne gøre det i stedet for at løbe. Det siger de andre, fortsætter Mathilde.
- Det må jeg lige tjekke op på. Hvis man må det, kan det godt være, at du må. Jeg skal nok ringe til Idas forældre i morgen. Hun går til det, ikke?
- Jo, det gør hun, og jeg vil altså så gerne, siger Mathilde igen.
- Det kan vi snakke videre om, når jeg har talt med dem. Nu skal vi have pulsen lidt op!

Lise sætter tempoet i vejret. De hvide sko har fået brune plørepletter.

- Okay.

Mathilde løber så hurtigt, at hun er ved at glide på den regnvåde sti.

Lise trækker vejret tungt ind, inden hun også sætter tempoet i vejret og følger efter Mathilde, som allerede er foran. Træerne står som statuer om den lille sø. Regndråberne er så små og luftige, at de ikke ses på vandets overflade, som ligger roligt hen. Lise kigger ned på sine fødder, som bevæger sig i et dynamisk tempo på den brune jord. Hendes vejtrækning er rolig og afpasset tempoet, og kroppen bevæger sig ubesværet. Hun indhenter Mathilde og retter sin fart ind efter hendes.

- Hvor er det altså skønt at løbe! siger Lise efter nogle kilometer i tavshed.

- Ja, man bliver så glad af det!

Mathilde smiler over hele det lille ansigt.

- Jeg tror da også, det vil være fint at gå til svømning. Det kan du da sagtens klare! siger Lise og smiler tilbage.

- Ja, det kan jeg altså godt, mor!

Mathilde griner.

- Jeg ringer til Idas forældre og snakker med dem.

Nu er de kun en kilometer hjemmefra, og Lise sætter

spurten ind.

- Nå, så er det nu, hvis du skal slå mig! siger hun højt og drillende til Mathilde, som straks tager udfordringen op.

- Du er da for nem! Jeg kan slå dig uden at blive forpustet, småsynger hun, mens hun sætter farten yderligere op og overhaler Lise let og helt ubesværet.

- Tak for turen, skat, også selvom jeg tabte, som sædvanlig, siger Lise, da de står i entreen og strækker ud. Hun bukker sig helt forover og får ansigtet tæt på de nye sko, som ikke ser så nye ud mere.

- Supergode sko, mumler hun en smule forpustet for sig selv, mens sveddråberne pibler nedover panden og rammer løbeskoenes plørede overflade midt i et intenst stræk af den tohovede hasemuskel.

- Selv tak mor, du er hurtig nok af din alder, jeg er bare hurtigere. Og husk nu det med svømningen, griner Mathilde, som er på vej hen til badeværelset i husets børneafdeling.

- Ja, det skal jeg nok. Vi taler om det i morgen.

På de hvide vægge på den lange gang hænger sort-hvide fotografier af børnenes forskellige idrætspræstationer. Lise ser op på et billede af Susanne, som slår en helt perfekt saltomortale på en stor trampolin på en græsplæne, hvor bellis kigger frem i græsset.

- Sover Lotte? spørger hun og stikker hovedet ind i

fitnessafdelingen.

- Ja, det tog ikke mange minutter. Hun er træt efter, at hun er kommet over i den nye børnehave. Det er dejligt, svarer Martin, mens han indstiller en af vægtene på den helt nye multistation.

- Denne her maskine er bare helt skøn! Det er ingenting at få trænet, efter vi har fået den!

- Ja, den er god! Godt vi købte den alligevel, siger Lise og refererer til deres mange overvejelser, inden de tog springet og købte den meget dyre maskine.

- Jeg kører lige om lidt, og så er jeg først hjemme halvsent. Sørger du for at de store passer deres sengetid? fortsætter hun.

- Ja, det skal jeg nok.

Han er allerede i gang med at sætte sig til rette i den store maskine. Musklerne i hans overarme er spændstige uden at være vulgære, og under huden banker blodet i årerne.

4

- Hej, siger coachen, som hedder Daniella og leder møderne, da Lise går stille hen til det store runde konferencebord og sætter sig på en af de ledige hvide skalstole.

- Hej.

Lise tager den fugtige jakke af, og sætter sig til rette på stolen. Hun deaktiverer headsættet ved øret og slukker smartphonen. Der er te og kaffe på bordet, og flere har allerede skænket sig en kop. Hun tager en kop urtete. Duften af den varme te er kraftig og insisterende.

- Godt at se så mange i dag, siger Daniella og rejser sig op og går over til et mindre bord ved vinduet. På det lille hvide bord ligger nogle blokke og farver, som hun tager med hen til konferencebordet. Forsiden af blokkene er i farvestrålende tykt karton.

- Vi skal prøve noget nyt, eller helt vildt gammeldags, kunne jeg også sige, for det er ikke hver dag, man skal bruge farver og fantasi i disse digitale tider. Så på den måde er det nyt, faktisk også for mig, så I

må bære lidt over, hvis ikke det glider helt i begyndelsen. Det skal det nok komme til, fortsætter hun, mens hun sender blokkene og farverne rundt til deltagerne, som alle er kvinder på Lises alder.

- I skal hver især male jeres humør. Men det skal være det humør I kommer i, når I tænker på en rigtig god dag med jeres døtre.

Hun smiler med den malede mund. Læbestiften matcher den knaldrøde stramtsiddende bluse, hun har på.

- I skal bruge det til at danne positive billeder både hos jer selv og jeres børn. Hvis nu I kan vise dem, at ved at være positive, kan de få det bedre med sig selv, bliver det lettere at have det rart sammen med dem. For eksempel kan det være godt at arbejde med deres holdning til forskellige ting ved at danne positive billeder af tingene. Hvis I er positive, bliver de det også. Det kender I sikkert godt, at hvis man er sammen med glade positive mennesker, så smitter det. At være positiv er et nøgleord, og noget, vi løbende skal arbejde med her i efteråret.

Daniella lægger tryk på *nøgleord*. Den malede mund smiler næsten hele tiden, mens hun snakker.

- Min Bella vil altså bare blive meget irriteret, hvis jeg prøver at være alt for positiv, tror jeg. Hun bliver meget sur, når jeg prøver at vende stemningen til no-

get positivt, siger en kvinde på Lises alder, som sidder overfor Lise ved det store bord.

- Ja, det kender jeg godt, siger en anden deltager, og de to kvinder smiler indforståede til hinanden.

- Ja, men det er nok, fordi I kun gør det, når stemningen allerede er dårlig, siger Daniella, og de to kvinder ser først på Daniella og så på hinanden.

- Det har du helt ret i, siger den ene, som hedder Lene. Hendes hår gråner, mest i toppen, og hendes hud ser tør og grålig ud.

- Det tænkte jeg nok! Kunsten er at være positiv – hele tiden! siger Daniella.

Der former sig endnu et strålende hvidt smil bag den rødmalede mund, og hun fortsætter:

- Men den positive tankegang fungerer allerbedst, hvis der dannes kontraster samtidig med, og derfor har jeg arrangeret et besøg til Bordingreservatet i næste måned. Det håber jeg, I har mulighed for at deltage i. På den måde kan jeres børn bedre se, hvor vigtigt det er at leve et sundt og positivt liv. Når de ser, hvordan beboerne i Bordingreservatet lever kummerligt, bliver syge og dør længe inden de burde, plejer der at ske et eller andet med de unge mennesker. Vi har faktisk rigtig gode erfaringer med de ture. Det er som om, det gør det hele mere levende for dem.

Daniella sætter en hårløk bag det ene øre med en

lang rød pegefingernegl. Så tager hun stakken af blokke og sender dem den ene vej rundt om bordet og så farveæskerne den anden vej rundt.

- Men nu skal I lukke jeres øjne og tænke på en dejlig oplevelse med jeres børn. I skal tænke den så godt igennem, at I får følelsen af velvære i kroppen. Derefter skal I åbne øjnene, se ned på jeres papir. I skal ikke se på hinanden Og så skal I tegne oplevelsen, fortsætter hun, da alle har blok og farver foran sig.

Lise lukker øjnene, og trækker vejret tungt. Så rykker hun lidt frem og tilbage på stolen og retter ryggen.

- Bare luk øjnene og slap helt af. Prøv ikke at tænke på noget et øjeblik. Tøm dit hoved for tanker. Bare træk vejret tungt. Meget tungt. Lad kroppen blive tung i stolen. Og slap helt af.

Daniellas stemme er dyb og messende.

- Og nu kan I åbne øjnene. Se ikke op. Se kun på papiret foran jer. Og tegn. Tegn en rigtig god oplevelse. Tænk ikke på, om I kan tegne. Bare tegn.

Daniella taler højt og tydeligt, og Lise kommer ud af den trancelignende tilstand, som hun netop har befundet sig i. Hun åbner øjnene, og det skarpe lys får hendes øjne til at flimre kortvarigt. Så retter hun blikket ind på papiret foran sig og prøver at fokusere på æsken med farver. Hun tager den blå farve, eller er

den grøn? Hun begynder at tegne på det hvide papir. Efterhånden som hun farver og hendes øjne vænner sig til lyset igen, bliver hun sikker på, at farven er blå, og hun maler hele den øverste del af papiret i en stærk blå farve. På stien under den blå himmel løber hun og Susanne gennem den smukkeste forårsgrønne skov. De løber let og legende på den brune skovsti, og de smiler til hinanden, mens de løber. Bag en af de smukke træstammer kigger et lille rådyr frem. Dens mor anes længere inde i skoven.

- Hold da op! Sikke et smukt billede du har tegnet dér, siger Daniella og ser smilende på Lise, mens hun hurtigt lægger sin blok hen over den tegning, kvinden ved siden af Lise har tegnet. Lise når at se to mennesker, der sidder foran et tv med en stor skål popcorn foran sig. På tv-skærmen løber tigre rundt på en savanne. De to mennesker holder hinanden i hånden, mens de tilbagelænet spiser af de hvide poppede majs-korn. Lise kigger på kvinden, der har tegnet billedet.

På bordet ved siden af Lises tegning, ligger et farvestrålende billede. Det forestiller en kvinde og en ung pige liggende i en gul kornmark. I baggrunden ses deres cykler med hjelme på styret. Deres smilende ansigter er vendt mod en koboltblå himmel og en stor skinnende sol. Varmen fra den gule cirkel er næ-

sten fysisk.

- Dejligt billede, du har tegnet, siger Lise og sukker af velbehag. Kvinden ved siden af hende smiler.

- Og jeg kan se, at I næsten alle har fundet nogle billeder, som I kan gå hjem og bruge i hverdagen. Løbe, sejle, cykle, svømme en tur. Alle billeder på dejligt samvær og god kontakt.

Hun samler de blanke papirer foran sig sammen i en bunke.

- Min tegning er med dér, siger kvinden, som har tegnet tv-hyggen, og peger på Daniellas bunke.

- Nå, er den det. Ja, den skal du da have.

Daniella finder papiret mellem hendes egne. Idet hun lægger det på bordet, vender hun den hvide bagside op.

- Godmorgen, har du sovet godt? spørger Martin, som allerede er klædt på i et par stramme bukser og en lyseblå skjorte. Hans mørke hår er vådt efter badet og hans ånde dufter friskt af tandpasta. På natbordet lyser hans smartphone.

- Det er sikkert Peter, vi konkurrerer om at tabe de sidste kilo inden perfektionen! Se lige det her billede, siger han med et bredt smil og vender skærmen mod Lise, hvor Peter fremviser sit faste maveskind i stramme badebukser.

Hun nikker uden energi. Hendes hud er grå og hendes hår uden glans.

- Jeg kommer sent hjem i dag. Der er det der ekstra-møde, jeg fortalte dig om. Jeg er nok først hjemme ved ellevetiden, siger han så, mens han sætter løbeskoene på plads i skoskabet og tager et par sorte skindsko frem. Han bøjer sig ned og tager skoene forsigtigt på. Ved bevægelsen kan hun dufte hans stærke deodorant. Så tager han en foret skindjakke ud af skabet. Han tager jakken udenpå duften.

- Nå, ja. Men så ses vi bare, når du kommer hjem. Hun står i entredøren, stadig i nattøj. Han går med raske skridt ud til bilen i carporten. I den ene hånd holder han sin attachétaske, og med den anden trykker han på fjernbetjeningen til bilens centrallås.

- Flere af de bosiddende narkomaner i Bordingreservatet har overfaldet beboere fra alkoholikerafsnittet. Man formoder, at uoverensstemmelserne er opstået på grund af mangel på metadon. Narkomanerne i reservatet er afhængige af deres daglige metadon, men det har i længere tid ikke været muligt at sende så megen metadon, som der er behov for til øen, og der breder sig en kritisk stemning, siger speakeren på den store multiskærm. Hendes stemme er monoton og upåvirket af de stærke billeder, som kører på den store skærm i baggrunden af lydsporet. Hullede asfaltgader fulde af beskidte og lasede mennesker, som slås korporligt, mens uniformerede betjente bag gen-nemsigtige skjold prøver at skille dem ad.

I bundlinjen kører morgenens Breaking News, som i dag handler om Sundhedsministeriets undersøgelse af at sende børn helt ned til 6-års alderen på sportsinternatophold. Resultaterne er opsigtsvækkende, fordi prøvepersonerne efterfølgende har langt bedre idræts- og skolepræstationer.

Lise ser på den store fladskærm, mens hun tager en slurk af sin koffeinfri Nescafe, som står i et krus på det høje køkkenbord. Hun glider ned fra barstolen, går hen til køleskabet, sætter kruset under mælkeikonet og trykker på knappen ved siden af ikonet. Den hvide væske løber stille ned i kaffen. Da kaffen er lys brun, fjerner hun pegefingern fra knappen. Hun tager en slurk.

- Den nye kræftvaccine er begyndt at virke, siger speakeren og ser direkte på Lise. Billederne på skærmen skifter til hvide hospitalsstuer med rene hvide senge, og i baggrunden ses en klar, blå himmel gennem vinduerne. Nyhedsoplæserens stemme er nu begejstret og opløftet.

- Og de kræftformer, vi ikke kan vaccinere mod, kan efterhånden helbredes. I de tilfælde, hvor helbredelsen ikke er hundrede procent er fremgangen stadig markant.

Røde og grønne grafer på en skærm bag den kvindelige reporter illustrerer kræftbekæmpelsens positive fremgang.

Lise sætter det nu tomme kaffekrus i en af opvaske-maskinerne og går ud af det store køkkenalrum. Skærmen slukker, da sensoren i døren registrerer, at hun går.

- Du skal op nu, skat, siger hun stille, mens hun ryster Lottes skulder, som stikker ud under den store vamsede dyne. Det lange brune hår ligger uglet på puden ved siden af Hello Kittys lyserøde hårsøjle. Ansigtet er gemt i dynens bløde folder.

- Du skal altså vågne. Jeg er nødt til at gå ind til de andre, og når jeg kommer tilbage, skal du være vågen, for vi har ikke god tid i dag, siger Lise lidt bestemt og vender ryggen til det sovende barn.

- Karl, siger hun allerede, inden hun er kommet ind på værelset længere henne ad den lange entre med de mange døre.

- Jeg er vågen!

Inden Lise når døren, er han oppe og på vej ud på et af husets store badeværelser.

- Jeg løber en tur inden morgenmaden, siger den ni-årige dreng med det mellemlange hår og løbetøjet under armen.

- Ok, skat. Vi ses når du kommer tilbage, svarer Lise og går ind på hans værelse. Ved siden af puden ligger smartphonen. Lise tager telefonen og lægger den på natbordet. Idet hun løfter den, popper nattens nye beskeder frem, hele den glatte skærm er fuld af endnu ikke læste tekstbeskeder, men hun læser kun den øverste: *Se; min sixpack!* Står der under et billede af Laurits i bar mave.

Lise ryster dynen, går ud af værelset og fortsætter ned ad den lange gang, hvor Mathilde og Susanne stadig sover. Da hun også har vækket dem, går hun ned i køkkenet og sætter morgenmaden frem. Müesli, mælk, rugbrød, nødder, frugt og juice.

- Hvorfor er der ikke noget VitaSund?

Karl ser på bordet og ryster på hovedet, da han har sat sig til bords efter løbeturen.

- Jeg glemte det, du må spise müesli.

- Det smager ikke nær så godt. Far siger også, at müesli ikke er sundt nok. Han siger, at der ikke er vitaminer nok i det til at starte dagen på.

- Nej, men det går nok en enkelt uge, svarer Lise stille, mens multiskærmen fortsætter med reklamer om sunde og næringsholdige måltider, som *ikke bare gør dig sund men også glad!*

6

- Hej, siger Dorthé til hende, da hun svinger ind på cykelstien og falder ind i tempoet, som er det samme som alle de andre cyklister på cykelstien.

- Hej, siger Lise.

- Nå, er der noget nyt hos dig? spørger Dorthé.

- Næ, det er ikke det store, svarer Lise og ser ned i asfalten, som suser forbi under hjulenes fart.

- Kommer I på næste lørdag?

- På næste lørdag?

- Ja, det er jo os, der holder stafetten i år, og det er på næste lørdag. Havde du glemt det?

- Nå, ja, lige et øjeblik havde jeg glemt det, men det ved jeg da godt.

- Lige et øjeblik.

Dorthé aktiverer telefonheadsættet ved øret.

- Det er Dorthé.

Personen i den anden ende af forbindelsen taler.

- Ja. Det kan jeg da godt, vi ses, hej, hej, siger hun til den person, hun taler med.

- Kommer I? spørger hun igen og ser på Lise, da hun

har afsluttet samtalen.

- Til hvad?

- Til stafetten, selvfølgelig.

- Nå, ja, ja, det gør vi da nok, børnene elsker det.

Stafetten er et årligt tilbagevendende sportsarrangement. Det skifter, hvem der holder det, men det er altid én af familierne i lokalområdet. Arrangementet kræver megen plads, så det er kun de familier, der både har indendørs og udendørs faciliteter, der kan afholde det.

- Hej, siger Anne som nu også støder til dem på cykelstien.

Trafikken er blevet lidt mindre nu, og de kan cykle side om side alle tre.

- Hej, siger de to andre i munden på hinanden.

Anne bor i en anden del af byen end Lise og Dorthe. De tre kvinder har lært hinanden at kende på cykelstien. De arbejder alle tre på kommunen, men i forskellige afdelinger.

- Godmorgen, siger Lise til et par kolleger, da hun går ned igennem det åbne kontorlandskab for til sidst at stille sig ved sin egen plads bagerst i det store åbne lokale.

Hun er pædagogisk konsulent i kommunen og har været det i en årrække. Dengang hun startede var

hun nyuddannet og ikke meget ældre end femogtyve. Over middag skal hun ud på daginstitutionsbesøg. Alle børn skal testes i forhold til institutionens formulerede mål. Den institution, hun skal ud på i eftermiddag, er et førskoletilbud for fireårige i hendes egen bydel. Her lærer børnene de grundlæggende færdigheder. Derefter kommer de i Skolestarten, og som seks-årige starter de i første klasse.

Lise vil gennemgå sin indbakke i en fart, for inden besøget skal hun have alle tests klar til samtlige elever. Desuden skal hun have tjekket op på sin blodprøvetester. Der er forprintet labels til samtlige blodprøver, og de sterile glas ligger klar i små plastikposer. Da hun arbejder sig igennem filerne, er der en, som særligt tiltrækker hendes opmærksomhed. Den beskriver en sag om en dreng på seks år, som er blevet diagnosticeret skizofren. Hans forældre vil ikke acceptere diagnosen. De mener ikke, der er noget galt med drengen og vil anlægge sag mod lægen, der har udredt ham. Forældrene har bedt om en udtalelse fra den børne- og ungekonsulent, som har været tilsynsførende i drengens børnehave og førskoletilbud. Og det er Lise.

I kantinen vælger hun dagens lynmåltid; to kiks, fire piller og et glas energivand og går over til Dorthe og

Anne, som sidder ved et af de små cafeborde.

- Hvorfor har du ikke taget noget ordentlig mad? spørger Dorthe.

- Det er altså vigtigt at spise sundt, fortsætter hun.

- Jeg har simpelthen for travlt i dag, siger Lise og kigger på de andres tallerkener.

- Det er bare ikke godt at have for travlt til at spise noget fornuftigt, siger Anne og ser ned på sin tallerken, hvor forskellige salater og magert kød præsenterer sig lækkert.

- Nej, men det er også meget sjældent i mit tilfælde. Og energimåltidet er jo godkendt af sundhedsmyndighederne, siger Lise og går i gang med at spise de grove kiks.

Da de kommer frem til institutionen, bliver hun vist ind i et lille testlokale. Sundhedsplejersken og talepædagogen, som også er sendt ud fra kommunen, er i gang med deres arbejdsopgaver, og Lise ser sig om i det lille lokale. Der er et bord, to stole og et smartboard. Hun har netop sat sig til rette, da nogen forsigtigt åbner døren.

- Hej Louise, siger Lise og ser på den lille rødhårede pige.

- Sæt dig bare ned, fortsætter hun så, mens hun kigger i Louises journal.

- Hej, siger Louise, da hun har sat sig lidt uroligt på stolen og forsigtigt kigger på Lise.

- Du skal bare lige testes, men det har du jo prøvet før, så det skal du nok klare.

Lise smiler til Louise.

- Ja, siger Louise, og kigger ned i bordet foran hende.

- Der er ingenting at være nervøs for. Jeg skal lige starte smartboardet her bag ved, siger Lise og trykker på startknappen, hvorefter billeder af børn, der dyrker forskellige sportsgrene, toner frem på den store skærm på skift med billeder af frugt og grøntsager. Et meget dæmpet beroligende lydspor kører i smartboardets højtalere.

Lise smiler igen, mens hun ser direkte ind i Louises blå øjne. Louise smiler stort tilbage. Hun har ingen fortænder.

- Nu skal du se. Vi starter med de her billeder. Du skal skrive, hvad billederne forestiller. Det hjælper os til at se, hvor mange ord du kender, og om du er dygtig til at skrive, og det er du helt sikkert. Du har to minutter til at udfylde siderne. Forstår du, hvad du skal?

- Ja, siger Louise og ser noget stresset ud.

- Vi starter, når jeg siger nu.

Lise smiler til Louise.

- Nu! siger hun så, og Louise går straks i gang med at

udfyldte de tomme linier.

- Det går fint, siger Lise, lige som det skal!

På bordet foran hende ligger manualen til disse tests.

I nederste hjørne på forsiden står, at den er udarbejdet af Rådet for Undervisning. Det er understreget med rødt, at man som testleder ikke må opmuntre børnene. Lise vender manualen med bagsiden opad.

- Det var godt, siger hun og samler papirerne sammen.

- Så skal vi til den mundtlige del. Den ligner lidt. Du skal sige, hvad det er for et billede, jeg holder op.

Lise holder et billede af en bil op.

- Det her er f.eks. en bil, ikke? Jo flere billeder, du kan nå at svare på på to minutter, jo bedre. Forstår du, hvad du skal?

- Ja! siger Louise uden tøven.

Da Louise har svaret på alle billeder indenfor tidsrammen, lægger Lise billederne på bordet.

- Det gik jo supergodt, Louise!

Lise ser på Louise, som stråler.

- Det allersidste vi skal, er at se om, du kan finde ord til de billeder, jeg viser dig om lidt. Nu skal det ikke være ordet, som fortæller, hvad billedet forestiller, men et ord der beskriver den følelse, du får, når du kigger på billedet. Når jeg kigger på det her billede af en bold, bliver jeg for eksempel glad. Kan du gøre

det? spørger Lise.

- Ja, det tror jeg nok.

Louise og sætter sig lidt bedre tilrette i stolen.

Lise tager stakken af billeder og vender et. Det forestiller nogle børn, der spiller rundbold.

- Jeg bliver lidt træt, siger Louise.

Lise viser hende et billede af tre piger, som bader i en pool.

- Glad, siger Louise uden tøven, og Lise smiler, mens hun ser ned i manualen på sit bord. *Det er vigtigt, at svarene i denne test er positive*, er også understreget med rødt.

Da hun og Lotte kommer hjem, er huset stille. Multiskærmen i køkkenet tænder, da hun træder ind i køkken-alrummet.

- Er der nogen hjemme? råber hun, men ingen svarer.

- Løber du ikke ind og kigger på deres værelser, Lotte?

- Jo, det skal jeg nok, mor!

Lotte er allerede inde på Karls værelse, som ligger nærmest hoveddøren.

- Han er ikke hjemme, mor, siger hun, da hun kommer ud igen.

- Prøv de andre værelser, skat, måske er de dér.

Lotte løber rundt i husets værelser, men der er ingen hjemme.

- De skulle da være hjemme nu, siger hun, egentlig mest til sig selv, for Lotte har allerede sat sig til rette foran skærmen i køkkenet og sidder og ser et børneprogram.

- Jeg prøver lige at skrive til dem alle tre, siger hun så og taster en besked på smartphonen.

Men da ingen har svaret efter nogle minutter, tager hun Lotte på armen og løfter hende ud til cyklens barnesæde.

- Må jeg ikke cykle selv? spørger hun og ser hen på sin cykel i carporten.

- Nej, det er for sent, skat. Og vi har travlt, siger Lise, mens hun spænder Lotte til børnesædet.

- Hvad er der, mor, er der noget galt? spørger hun så.

- Nej, det tror jeg ikke, skat, jeg ved bare ikke, hvor de andre er, men mon ikke de er i FantasyPower. Nu prøver vi i hvert tilfælde lige at køre over og se efter, ikke?

- Jo, mor, siger Lotte. Hendes øjne er røde af træthed.

Ved FantasyPowers hovedindgang står et stort lyssende skilt *Velkommen til det nye testcenter*. Det skulle være landets største testcenter, har Lise hørt. Et sted hvor man kan testes i alle kategorier og mange på samme tid.

- Nå, ja, skat, selvfølgelig er de her. Jeg havde da glemt, at det er i dag, testcentret åbnede, smiler Lise og ser på Lotte, som står ved siden af hende.

- Så er det derfor, de ikke svarede på min besked. Lad os komme ind og finde dem, skat!

Lise tager i den store glasdør, som åbner ind til en meget stor hal. I hallen er der virkelig mange menne-

sker. De fleste står foran en af de store skærme og plotter sig ind på de forskellige aktiviteter, andre står og snakker, sikkert om den nye afdeling. Alle er i træningstøj.

Hun tager Lotte ved hånden og følger pilene mod den nye afdeling. Da de kommer ind i den kæmpestore hal, kan de med det samme se Karl, som løber på et løbebånd med elektroder monteret på brystet og ryggen. Telefonen er placeret i overarmens plastiketui, og Lise kan se, hvordan den lyser hver gang en ny besked tikker ind.

Karl smiler stort og vinker til dem.

Det enorme rum er fuldt af testmaskiner, og næsten alle maskiner bliver brugt. På væggene sidder oversigter over de forskellige testmuligheder. Med et hurtigt blik kan Lise se, at rækken er lang. Man kan måle endorfinniveau, kondital, maksimal luftudveksling i lungerne, puls, hjertets slagvolumen, mavesyrekoncentration, mælkesyretærskel, løbeøkonomi, fedtforbrænding og udmattelsestærskel. Nogle tests er obligatoriske, hvilket gælder halvårstesten og løbetesten, andre er valgfri.

Bagest i lokalet ser hun Mathilde og Susanne. Mathilde sidder i en maskine, som kan måle hjertes slagvolumen, og på hendes hjerteregion er monteret elektroder i forskellige farver. Hun roder ved sin smart-

phone på armen, som er synkroniseret med maskinens computer.

- Hej Lotte og mor, siger de begge, da de får øje på Lise og Lotte.

- Godt I er her, jeg havde helt glemt, at det var i dag, de skulle åbne. Jeg bliver nødt til at gå hjem og få Lotte lagt, for det er meget sent for hende. Hvis I får nogle penge, kan I så ikke spise i cafeteriaet, for det bliver for sent at lave mad.

- Jo, det vil da være dejligt, mor, siger Susanne og Mathilde nikker.

- Men I skal købe rigtig mad, ikke energimåltider. Tag dagens supergrønne måltid, det har I brug for efter al den træning. Og husk bonerne til affaldskværnen.

- Det skal vi nok, mor, siger Susanne og stopper de penge, som Lise har givet hende, ned i løbetightsenes lille lomme bagpå.

- Og så kommer I hjem, når I har spist. Hvor er her ellers blevet flot, hvad, siger hun så og kigger sig rundt i lokalet igen.

- Ja, er det ikke bare fedt?

Susanne ser på Lise med et stort smil.

- Jo, det er da noget sjovere end derhjemme. Og det vigtige er jo også bare, at I får trænet.

- Får I lavet jeres løbetests i dag? spørger hun så.

- Ja, det gør vi, også Karl, han er allerede i gang med første del, kan du se, svarer Susanne.

- Det er fint, så behøver vi ikke tænke mere på det i denne her måned. Vi ses om et par timer, siger Lise og vinker med den ene hånd, mens hun holder Lottes hånd med den anden.

Lise går forbi Karl igen og signalerer til ham, at han skal gå over til pigerne, når han er færdig. Han griner tilbage til hende. Elektroderne lyser op på hans hud.

Lotte sover, og Lise går ind i træningsafdelingen for at løbe de sædvanlige ti kilometer på løbebåndet.

- Se lige de resultater jeg har fået af vores nye maskine, står der i en sms fra Anne, som bibber ind på smartphonen i det samme.

Lise klikker på billedet med en fingerspids og Annes ungdommelige figur i bikini toner frem. Der er ikke ét overflødigt gram fedt på den muskuløse krop.

- Wauw, svarer Lise efterfulgt af en storgrinende smiley, mens hun indstiller løbebåndet til en noget længere tur end planlagt. Lige inden hun starter, øger hun modstanden på båndet med yderligere ti procent.

Efter løbeturen, tager hun sig et bad, og da hun kommer ud, kan hun høre, at de andre er kommet

hjem.

- Mathilde, skal vi lige få ringet til Idas mor og far, selvom det er sent? råber hun.

- Ja, jeg kommer, råber Mathilde tilbage.

- Nå, jamen det lyder da godt, siger Lise til Idas mor i den anden ende af telefonlinjen efter at have ringet hende op.

- Man må ikke svømme i stedet for at løbe? spørger hun og ser et øjeblik bekymret på Mathilde.

- Men I mærker altså ingen træthed på Ida? Hun er bare fuld af energi?

Nu smiler Lise til Mathilde, som står og ser insistende på hende.

- Jamen så prøver vi det. Man kan jo altid stoppe igen, hvis det bliver for meget.

Mathilde hopper af begejstring.

Da alle børnene er gået i seng, lægger Lise sig også. Hun slukker lyset og trækker dynen op over hovedet. Kort tid efter vender hun sig, trækker dynen af, ryster den og vender den. Hun lægger sig til rette igen, men efter få minutter gentager samme seance sig. Da der er gået en times tid står hun op, tager løbetøjet på og går ned i træningsafdelingen, hvor hun tænder for det slukkede løbebånd. Efter løbeturen går hun ud på badeværelset, åbner et af toiletskabene

og tager sovepillerne på hylden. På siden af glasset sidder et rødt mærkat, hvor der med tydelige bogstaver står: *Sygdom er fravær af velvære, og velvære får man gennem sund livsstil!*

8

- Har du tid et øjeblik? spørger hun i døren til det lyse kontor.

- Ja, kom indenfor, Lise, siger gruppelederen, en kvinde på Lises egen alder.

- Jo, der er en sag, jeg gerne lige vil drøfte med dig, siger Lise.

- Ja?

Susan, som gruppelederen hedder, ser op fra sit skrivebord. Ved siden af hende ligger en smartphone med skærmen slået op på Instagrambilleder af jævnaldrende kvinder i badetøj.

- Det er ved at være sæson, siger hun smilende og trykker på off-knappen på telefonens øvre kant.

Lise smiler indforstået og siger så:

- For et års tiden siden havde jeg nogle samtaler med en dreng og hans forældre ude fra Nordkvarteret. Førskoleinstitutionen derude var trukket ud til kontrolinstitution, kan du huske det?

Susan nikker, og Lise fortsætter:

- Da jeg mødte drengen, var han noget introvert og

slet ikke interesseret i idræt som drenge på hans alder ellers er, men han kunne præstere fine intellektuelle resultater og fungerede fagligt bedre end mange af de andre børn i hans klasse, og hans blodprøver var helt i orden. Han virkede både kvik og faktisk også ret tilfreds. Men idrætslærerne var bekymrede for ham. Derfor talte jeg med hans forældre, og efter at have talt med både hans mor og far, som begge fremstod som ansvarlige og ubekymrede, blev vi enige om, at han nok skulle komme efter det i idræt, hvis de bare bakkede op omkring det, siger Lise uden pause. Hendes stemme er stakåndet, da hun er færdig. Hun ser igen direkte på Susan.

- Den samtale havde vi for godt et år siden, og nu ligger der et notat i min indbakke, hvoraf det fremgår, at den pågældende dreng er blevet diagnosticeret skizofren, og at hans forældre ikke vil acceptere diagnosen. Derfor har de lagt sag an mod lægen, der har stillet den, og de vil gerne have en udtalelse fra mig, da jeg talte med drengen en del gange. Og jeg syntes i øvrigt ikke, at han på nogen måde virkede skizofren. Men jeg har bare fået en blanket, hvor jeg skal krydse af, at jeg har talt med ham og forældrene og hvor mange gange. Jeg vil selvfølgelig gerne udfylde med en DP601, det tror jeg vil gavne drengen. Kan jeg gøre det i denne her sag?

Lises stemme er insisterende.

Susan ser ned på sit skrivebord, arrangerer lidt ved nogle småting. Telefonen brummer mod træfladen.

- Lise, jeg kender godt sagen, og det er faktisk mig i samråd med den øverste ledelse, som har besluttet, at du bare skal udfylde KN7'eren.

- Det forstår jeg simpelthen ikke. Det er jo ikke noget, der på nogen måde gavner deres sag, tværtimod. Det vil jeg have det rigtigt dårligt med. Og jeg vil da også gerne have en forklaring på hvorfor.

- Det kan du ikke få. Andet end at jeg kan fortælle dig, at det er en politisk sag, hvor det er vigtigt at statuere et eksempel.

- Mener du virkelig det? spørger Lise og fortsætter:

- Drengen vil jo blive medicineret som skizofren og blive fejlbehandlet, hvis ikke der bliver stillet spørgsmålstegn ved diagnosen!

- Ja, men det er ikke vores bord, Lise, siger Susan lukket.

- Jeg har et møde om lidt, og jeg skal lige forberede mig, fortsætter hun afsluttende, mens hun kigger på skærmen foran sig.

Da Lise kommer tilbage til sin egen plads, åbner hun filen og læser den igennem igen. Hun lægger hovedet i hænderne, lukker øjnene et øjeblik og gnider

fingrene hen over tindingerne.

Så tager hun sin taske, som står ved det høje bord, går ned i træningsafdelingen, klæder om og tænder for løbebåndet ved siden af de mange skinnende spinningcykler. Efter en times træning på løbebåndet går hun tilbage til kontorpladsen. Hun sætter sin digitale signatur på KN7-blanketten, og sender den videre i systemet.

- Har du været her længe? spørger hun Martin, da hun kommer hjem efter en lang løbetur.

- Nej, jeg er næsten lige kommet, svarer han rød i hovedet af anstrengelse fra presset i den store fitness-træningsmaskine.

- Du er da også sent på den, skat. Han ser spørgende på hende.

- Ja, jeg var nødt til at løbe meget langt i dag. Jeg var kommet bagefter i kilometer, siger hun smilende og slukker for skærmen på armen.

- Skal vi ikke drikke en kop te, når jeg er færdig? spørger han og ser på hende.

- Nej, jeg er simpelthen for træt. Jeg går i seng lige når vi har spist. Jeg laver mad nu, så må du varme det senere. Hvordan er det gået med børnene?

- Fint, der har ikke været noget. Men husk, det er i morgen Mathilde skal starte til svømning. Jeg regner

med, at du følger hende derhen. De vil gerne have, at der er en voksen med første gang, og jeg skal løbetestes.

- Ok. Tager du testen i FantasyPower?

- Ja, det havde jeg tænkt mig. Poul skal også testes i morgen, så vi gør det sammen. Det fungerer godt for mig at konkurrere med en rigtig person. Det er noget andet end med computeren.

- Så kan jeg jo høre om, hvordan det nye testlokale er, siger hun med et træt smil og går ud på badeværelset, hvor hun åbner medicinskabet og tager glasset med sovepiller.

9

- Jeg smutter nu, ellers kan jeg ikke nå alt det, jeg skal på kontoret i dag, siger Martin. Han står nyvasket og duftende i soveværelsesdøren med et veloplagt smil om læberne.

- Vi ses, siger Lise og tager telefonen ved siden af hovedpuden. Klokken er kun halv syv.

Hun ligger stadig i sengen, og hun smiler ikke. Hendes nattøj er svedigt og håret uglet. Da han er gået, går hun ud under bruseren.

Susanne kommer ned til morgenmaden som den første.

- Mor, jeg har ikke flere penge, og jeg bliver nødt til at købe noget til skolen.

- Hvor er de penge, du fik i sidste uge? spørger Lise.

- Jeg har brugt dem. Jeg har jo spist i FantasyPower et par gange i denne her uge, og Nina og jeg købte også en tur i det store badeland i mandags, svarer Susanne.

- Du skal altså lære at passe på pengene, de gror ikke på træerne.

Susanne sætter sig ved morgenbordet og tager sine skole pc frem.

- Har du ikke lavet lektier?

- Jeg kunne ikke nå det i går.

Susanne åbner skærmen foran sig.

- Du skal lave dine lektier om aftenen, dén diskussion har vi haft hundrede gange, siger Lise.

- Ja, men der har bare ikke været tid, mor.

- Du skal tilrettelægge din dag, så der bliver tid!

- I er altid så sure!

- Selvfølgelig er vi ikke det. Du skal bare gøre, som der bliver sagt, siger Lise vredt.

Susanne smækker skærmen i, rejser sig fra bordet, går op på sit værelse, og få minutter efter kan Lise høre hende smække døren.

I mellemtiden er de andre vågnet af larmen.

- Skændes I nu igen? spørger Mathilde.

- Det skal du ikke blande dig i! siger Lise

- Sæt jer nu og spis. Vi er sent på den, fortsætter hun så.

En halv time efter sidder de på cyklerne. Karl cykler af sted hurtigere end de andre. Lotte, Mathilde og Lise kører sammen mod børnehaven.

- Mor, jeg er træt, siger Lotte.

- Du skal over og lave gymnastik, så går det nok over, skat.

Lise prøver at lyde mild i stemmen.

- Jamen, jeg er bare for træt.

Nu smågræder Lotte.

- Hold nu op, Lotte. Jeg orker ikke mere her til morgen. Der er ikke noget at gøre ved det. Du må bare prøve at lade være med at være træt.

- Det kan jeg ikke!

Nu græder Lotte rigtigt.

Lise standser cyklen. Mathilde standser også.

- Du kan godt køre det sidste stykke alene, Mathilde, siger Lise, for ellers kommer hun for sent.

- Ok, mor, siger Mathilde og kører.

Lise ser efter hende. Lotte græder stadig.

- Så, så, lille skat, det går da nok, det plejer det da.

- Ja, men mor, vi skal hele tiden noget. Vi må aldrig bare lege. Og jeg er så træt.

- Så, Lotte, det er bare en dum dag, det skal nok blive bedre, når du vænner dig til det, siger hun og ser på Lotte, men hendes stemme er ikke overbevisende.

Da de kommer ind i garderoben, har Randi heldigvis tid til at tage Lotte på armen og distrahere hende lidt. Snart griner hun muntert, og Randi sætter hende ned. Lotte løber ind til de andre børn.

- I må ringe, hvis der bliver noget. Hun har været lidt træt her til morgen, siger Lise.

- Det skal vi nok, men der bliver helt sikkert ikke noget, Randi smiler stort til Lotte.

10

Det første hun ser, da hun kommer til arbejdet er, at der flages på halvt på den store flagstang midt i gården.

I afdelingen er alle kollegaerne stille. De står samlet i små grupper rundt omkring i det store rum. De ser alle deres smartphones, og Mette tager sin op af tasken og logger hurtigt ind på arbejdets webportal, mens hun går igennem det store kontorlandskab, hvor alle arbejdspladser er stående, bordene er i ståhøjde, og stolene er ståstole. På vej hen mod sin egen plads kommer hun forbi en gruppe af tre kolleger.

- Er der sket noget? spørger hun, mens hun stadig venter på, at telefonen logger på portalen, som arbejder meget langsomt, sikkert på grund af det store pres.

- Har du ikke set det? spørger Sussie, en anden pædagogisk konsulent, som har været ansat cirka lige så længe som Lise.

- Nej, hvad?

Lise ser spørgende på hende.

- Janni har begået selvmord, siger en anden af de tre kvinder.

Janni har arbejdet som laborant i afdelingen i små fem år, og hun og Lise har haft et meget nært samarbejde omkring kontrolinstitutionerne i alle årene.

- Selvmord? Hvem har fortalt det? spørger hun.

- Vi har fået det at vide af ledelsen, lige inden du kom, og de har postet det på intra. Det skete åbenbart i nat, mens Karsten og børnene sov. Hun tog piller. Det var manden, der opdagede det, da han ville vække hende. Både han og børnene er selvfølgelig i chok.

- Jeg vidste faktisk godt, at Janni ikke var på toppen, for det fortalte hun mig så sent som for få dage siden. Hun fortalte, at hun ikke kunne overskue hverdagen, hun syntes der var så meget, hun skulle nå. Hun kunne ikke magte det. Karsten arbejdede meget, fortalte hun, og hun stod med det meste omkring børnene.

Lise taler stille og ser ned i gulvet imens. Hendes hænder, som hun gnider mod hinanden, skælver.

- Og hun gav udtryk for, at det hele var for meget, og at hun ikke havde overskud til både at arbejde fireogfyrre timer om ugen, ligesom os andre, løbe fire gange om ugen, træne de andre dage og sørge for, at børnene også nåede alt deres. Hun sagde, at hun følte

sig meget presset, siger Lise og hendes underlæbe sitrer, da hun fortsætter:

- Jeg ville ønske, jeg havde hørt mere efter, hvad det var, hun prøvede at sige.

- Vidste I andre også godt, at hun havde det så dårligt? spørger Lise og ser på de andre kollegaer.

- Nej, altså, så dårligt, det viste jeg ikke, men hun fortalte mig, at hun havde svært ved at klare det hele, svarer Sussie.

De fire kvinder står et øjeblik uden at sige noget. Lise bryder tavsheden.

- Jeg ville bare ønske, jeg havde forstået alvoren, gentager hun sig selv.

- Også jeg, siger Sussie.

- Måske har vi for travlt med vores eget, siger Lise, og ser ned på sin skærm, som nu er logget på. På forsiden af intra er et billede af en smilende Janni.

Da hun er inde bag de skærmende vægge i hendes egen boks, ringer hun til Martin. Han tager heldigvis telefonen.

- Hej, jeg havde bare brug for at snakke, siger hun.

- Jeg har ikke meget tid, jeg skal til møde om lidt. Er der sket noget?

- Ja, Janni har begået selvmord i nat.

- Har Janni? Det var da ekstremt! Der bliver stille i

den anden ende.

- Ja, jeg er også ret rystet.

- Det kan jeg da godt forstå, siger Martin stille, efter en længere pause.

- Tror du ikke, du skal gå ned i svømmehallen og svømme et par baner, så du kan få tankerne lidt væk? spørger han så.

Der lyder et klik i kontorlandskabets hovedhøjtalere, og den øverste leder kommer til mikrofonen.

- Jeg bliver nødt til at lægge på, siger Lise hurtigt og afbryder forbindelsen med et tryk på headsættet.

Lederen fortæller, selvom alle formentlig har hørt det nu, den triste nyhed igen og beder om, at alle holder ét minuts stilhed i Jannis minde.

Hans stemme er dæmpet og nedtrykt.

Lise står, lige som alle andre, helt stille i det afsatte minut. Da minuttet er forbi, går hverdagen igen i gang udenfor de tynde, afskærmende vægge. Lise sætter sig på kontorstolen, som hun ellers aldrig bruger.

11

Det er lørdag eftermiddag, og hele familien er hjemme. De skal snart af sted til Stafetten. Lise er ved at lave et par salater, de skal have med. Martin slår græs og gør klar til Elite Clean, som kommer hver lørdag og hver onsdag. Martin passer haven og græsset, og selvom han arbejder bedst uden børn omkring sig, lader han Lotte sidde på plæneklipperen i dag. Susanne er i træningscentret og varmer op til Stafetten. Karl og Mathilde slår saltomortaler på det store trampolinland i haven.

- Karl og Mathilde, vi skal snart af sted. Fem minutter, så skal I komme og klæde jer på, råber hun ud til dem.

- Ja, ja, mor, råber de i kor og laver endnu en synkron salto. De griner begge to.

- Kom nu, vi skal køre om lidt, råber Lise så.

- Vi kommer nu!

Mathilde og Karl løber ind i huset og tager deres joggingdragter på.

- Jeg skal lige tisse, siger Karl.

- Det skal jeg også.

Mathilde følger efter Karl ind i børnenes afdeling.

- Er I klar, råber hun ud til Lotte og Martin.

- Ja, lige om lidt.

Martin slukker for græsslåmaskinen, og han og Lotte skynder sig ind.

- Skal du på toilettet, inden vi går?

Lise ser på Lotte som nikker.

- Så må du lige skynde dig.

- Tag det nu roligt, mor, siger Lotte.

- Kan du ikke tage dig af det, Martin?

- Jo, siger han distræt.

- Nej, lad mig, siger hun irriteret og går med Lotte på toilettet.

- Hej!

Dorthes mand, Lars, tager imod dem med et stort veloplagt smil.

- Godt at se jer. Vi bliver vist mange i år. Vejret er jo også med os, siger han og kigger op mod den azurblå himmel.

- Der står kolde smoothies henne ved Dorthes.

Lars peger hen på et stort bord, der er opstillet på den lille græsplæne ved siden af det enorme trampolinland, hvor Dorthes og Lars' børn allerede hopper op og ned.

I baggrunden kan man se aftegningerne af det store fitnesscenter, som ligger bagved huset. Ligesom Lise og Martins er det lavet i glas og falder smukt ind i de kulisselignende omgivelser.

På en plade er der monteret en beskrivelse af dagens program, nederst er der skrevet et login til programmet. Klokken er snart et, og fra da af er der fælles opvarmning på plænen. Og derefter kan man individuelt vælge mellem disciplinerne løb, spinning, trampolinspring og styrketræning.

Lise vælger spinning på onlineportalen. Hun kan se, hun skal konkurrere med flere fra jobbet, og at de fleste har bedre scores end hende. Martin vælger løb, Karl og Mathilde trampolin og Susanne er ikke kommet endnu. Lotte og de andre på hendes alder bliver samlet omkring en af de store trampoliner, hvor en voksen hjælper dem med at få konkurrencerne til at køre. Der er sat en storskærm op ved deres afdeling, hvor livestreambilleder af den, der fører i konkurrencen, udskiftes efterhånden som føreren ændrer navn.

- Hej, mor.

Susanne kommer hen mod Lise fra havens indgang. Hun ser glad ud og har taget løbesko på.

- Hej, Sus, siger Lise og smiler til datteren.

- Hvorfor kommer du først nu? Du ved da godt, at vi

skulle være her kvart i et, hvorfor kommer du så for sent igen?

Martin kommer hen til dem.

Susanne smiler ikke længere.

- Det ved jeg ikke, siger hun med en lav stemme og ser ned på sine sko.

- Det har du bare at vide. Jeg gider ikke længere at skulle lære dig helt almindelige ting!

Martin taler højt og irettesættende, han er svedig af de fysiske udfoldelser.

- Du er sgu altid så sur, siger Susanne.

- Det har jeg da også grund til at være, svarer Martin og ser gnavent på hende.

- Skal vi nu ikke bare hygge os, siger Lise, og peger hen i mod afsnittet for løbekonkurrencerne:

- Skynd du dig hen og meld dig til, skat, siger hun så til Susanne, som griber den velkomne retræte med det samme.

- Nå, kører det for dig? spørger Dorthe, som allerede har afsluttet sin første konkurrence og selvfølgelig har vundet.

Hun kommer smilende hen imod Lise, som sidder på en af de splinternye spinningcykler i fitnessafdelingen.

- Ja tak, det går fint.

Lise slipper det ene håndtag og rykker svedbåndet højere op i panden, mens hun ser på Dorthé.

- Hvor er det godt at se, at Karsten er her. Det er utrolig flot, at han allerede er kommet i gang igen. Også for børnenes skyld. Det er det bedste.

Dorthé ser gennem glasset ud på Jannis mand, Karsten, som står ved den store pool.

- Nå, jeg havde slet ikke set ham. Så ville jeg da have snakket med ham, siger Lise og ser i samme retning som Dorthé.

- Han er nok i virkeligheden helst fri for at få ekstra opmærksomhed, så det kan være, det var godt, du ikke så ham.

Dorthé ser betydningsmættet på Lise.

- Ja, det kan du sikkert have ret i, svarer hun eftertænksomt.

- Men har du ikke flere konkurrencer, du skal vinde, Dorthé? fortsætter hun drilsk.

- Jo, det har jeg da, siger Dorthé, og er allerede på vej ud mod poolen, hvor en række deltagere er ved at stille op til tusind meter brystsvømning.

Lise ser ud på græsplænen gennem de store glasvinduer. Himlen er blå og klar. Karl og Mathilde står blandt jævnaldrene børn og hepper på en pige, der hopper i en af de store trampoliner. Hun laver en perfekt dobbeltsalto med skrue, og børnene klapper

og pifter i begejstring. I baggrunden er poolen. Et kort øjeblik kan hun se Martin i sine små røde badebukser. Så er han allerede under vandet igen.

På vej hjem fortæller Karl og Mathilde, at de vandt hver en disciplin. De fortæller i munden på hinanden om, hvordan de kunne slå flere og højere saltomortaler end de andre i deres gruppe, og om hvordan den voksne, som var dommer hos dem, havde rost deres perfekte spring.

- Hvad med dig, Susanne, spørger Martin. Hans stemmeleje skifter.

- Hvordan klarede du dig?

- Jeg klarede mig helt fint, siger Susanne mut.

- Helt fint, hvad betyder det? spørger Martin.

- Jeg blev nummer et både på tolvkilometerdistancen og i sprint.

- Nåh, siger Martin og Lise kan høre, at han er imponeret, men mere siger han ikke, i stedet tjekker han resultaterne på telefonen, og Lise kan se, han bliver bekræftet i Susannes udlægning.

- Må jeg ikke få en Multibrik, når vi kommer hjem, spørger Mathilde.

- Er du klar over, hvor langt du skal løbe for at forbrænde sådan en?

Martin løfter hovedet og ser surt på hende.

- Nej, men jeg kunne bare godt tænke mig en, siger Mathilde.

Lise skynder sig at bryde ind, inden Martin svarer.

- Det kan du da godt få i dag. I har arbejdet så hårdt hele dagen.

Da de kommer hjem, går Martin direkte i bad uden et ord.

Lise går i gang med at lave en kalorielet aftensmad.

- Sus, siger hun til Susanne, som sidder og ser Nyheder på multiskærmen. Dagens hovedhistorie omhandler, at man på ungeskolerne ser flere og flere eksempler på, at unge deler sexvideoer af hinanden på de sociale medier. Det er blevet helt almindeligt blandt de unge, fortæller studieværten, at dele *den slags private forhold*, som hun kalder det, mens hun ser på seeren med en bekymret mine.

- Har du hørt om nogen, der gør det? spørger Lise og refererer til, at en del af Susannes venner går på den lokale ungeskole, hvor Susanne skal starte året efter. Løsningen på problemet mener man kan være kønsopdelte skoler, fortsætter værten. Nu smiler hun.

- Næ, det gør jeg ikke, svarer Susanne, som er mere optaget af billederne på sine smartphone end af nyhederne.

- Det er godt, søde skat, så er det nok ikke så almin-

deligt, som de siger. Hvad synes du om, hvis skolen bliver kønsopdelt?

- Jeg er ligeglad, det betyder ikke noget for mig, svarer Susanne stadig med blikket rettet mod smartphonen, hvor klassekammeraterne poserer i de kjoler, de skal have på til skolens juleafslutningsfest.

- Jeg skal da fortælle dig, at vi skal over til Bordingreservatet, du og jeg, sammen med min torsdagsgruppe, på næste søndag. Lyder det ikke spændende?

- Det ved jeg ikke, hvorfor skal vi derover?

Susanne har kun set Bordingreservatet i tv.

- Coachen i min gruppe synes, det er godt for unge mennesker at se reservatet, og jeg synes, hun har ret. Og vi kan kun besøge reservatet med gruppen og en coach, der har licens. Og jeg glæder mig. Jeg synes, det er hyggeligt, at vi skal på tur sammen.

- Hmm, siger Susanne og ser ned i bordet.

- Hvem er det egentlig, der bor der? spørger hun så, mens hun kort løfter hovedet og ser på Lise.

- Dengang du var mindre var det kun kræftramte rygere, som ikke længere kunne behandles, der kom over i reservatet, men nu er det også alkoholikere, narkomaner, overvægtige, utilpassede muslimer, kriminelle og psykisk syge, svarer Lise og ser på datteren.

- Nå, ja, det har jeg hørt, men hvad laver de egentlig

derovre, mor?

- Regeringens begrundelse i sin tid var, at man kunne spare penge ved at samle alle folk med livsstilsproblemer- og sygdomme på ét sted. Og det har sådan set vist sig at passe. De laver vist ikke rigtig noget, men de er jo også meget syge og dysfunktionelle.

DEL II

12

- Kom nu, siger Lise til Susanne, som står og kigger på parfumer sammen med en af de andre piger.

Der er koldt i lufthavnen, og Lise trækker sin sorte skindjakke tættere om sig.

- Mor, har vi ikke nogle penge med? spørger Susanne, mens hun kigger på de mange flasker og tuber.

- Jo, selvfølgelig har vi det, men ikke til parfume, Sus.

- Men det er bare så lækkert og billigt, mor.

- Det ved jeg godt, men man kan jo ikke købe alt, hvad man har lyst til, siger Lise og slutter samtalen.

- Vi skal hen til de andre nu, tror jeg, siger hun og går i retning af gruppen, som står og venter ved terminalerne i check-in.

Susanne og den anden pige går modvilligt med hen i køen.

- Jeg har aldrig været der, har du? spørger en af de andre fra gruppen.

- Ja, men det er mange år siden, svarer Lise.

- Jeg kan ikke huske så meget, og det har sikkert også

ændret sig en del. Jeg glæder mig til at se det hele igen. Det skulle være meget stort.

- Ja, det har jeg også på fornemmelsen, siger den anden og taster oplysninger på skærmen.

Snart er de alle checket ind og klar til at gå til boarding. De venter ikke længe i de blå plastikmøbler, før der bliver åbnet for porten ud til flyvemaskinen.

- Velkommen ombord, siger stewardessen og smiler servilt.

Susanne og Lise har fået pladser forrest i flyet, og de sætter sig godt tilrette i de bløde sæder.

- Husk at slukke telefonen, skat. Lise peger på Susannes smartphone, som lægger i hendes skød.

- Mor, Nina bliver drillet i skolen, siger Susanne stille og slukker telefonen. Hun ser på Lise fra siden.

- Bliver hun drillet? Hvordan drillet?

Lise vender sig mod Susanne og ser direkte på hende.

- I omklædningsrummet, når vi skal have idræt, svarer Susanne.

- Ja, men, hvordan bliver hun drillet? spørger Lise igen.

- De andre siger, at hendes tøj er beskidt, og at hendes underbukser er ulækre. Og så gemmer de hendes håndklæde, så hun skal rundt og lede alle vegne uden tøj på.

Susannes stemme er lav, og hun ser ned på sine hænder, mens hun taler.

- Hvor længe har det stået på? spørger Lise.

- Det er begyndt efter sommerferien.

- Det er jo mange måneder siden. Har I ikke sagt det til en lærer? spørger Lise.

- De er der jo ikke, når vi klæder om.

- Nå, men så i spisepausen?

- Mor, det er der da ikke tid til! Der skal vi jo både nå at spise og gå på toilettet og snakke sammen. Jeg synes, det er underligt, at der kun er én pause hele dagen.

- Ja, det er ikke så meget, men det blev jo sådan, fordi der gik alt for meget tid med pauser. Men jeg ved da godt, at I ikke har tid til at tale med læreren, skat. Skulle vi ikke ringe til Ninas forældre i morgen og tale med dem om det? Så kan det være, der kan blive holdt et møde.

Lise ser ud af det lille ovale vindue. Maskinen er ved at køre ud til takeoff. Ved terminalen i baggrunden står medarbejdere i orange dragter. De ligner små dukker. Vejret er gråt og fugtigt.

- Det tror jeg altså ikke, Nina er vild med, siger Susanne.

- Nej, men vi bliver da nødt til at gøre noget. Det duer da ikke, at hun bliver drillet på den måde. Måske

kunne I tage det op i klassen?

- Nej, dét ved jeg, at Nina ikke vil!

Susannes stemme er desperat.

- Er Mette da ikke god til at tale om den slags? spørger Lise.

- Nej, mor, du ved da godt, at vi ikke kan tale med hende!

Maskinen standser et øjeblik. Motorernes omdrejninger øges og flyvemaskinen sætter i gang med en kraft, der er så voldsom, at de bliver presset tilbage i sædet. Lise holder hårdt fast i stolens armlæn med begge hænder. Hendes knoer er hvide.

Da maskinen er nogenlunde tilbage i vandret position, præsenterer kaptajnen sig og fortæller, at de nu er oppe i syv tusinde meters højde, at vejret er klart, og at flyvningen forventes at gå helt som planlagt.

Lise tager tråden op omkring Nina igen.

- Skal vi ikke bare aftale, at jeg prøver at tale med Ninas forældre, og at vi selvfølgelig ikke gør noget uden, at Nina bliver hørt.

- Jo, det tror jeg er meget godt, siger Susanne, og lænder sig op ad vinduet.

- skal vi lukke øjnene lidt? Lise sænker skuldrene og lukker øjnene.

Susanne nikker.

Den forholdsvis lille maskine er helt fyldt, og da maskinen lander i den lille lufthavn, rejser de omkring to hundrede passagerer sig alle op og finder deres håndbagage i skabene over sæderne. Da dørene bliver åbnet, går de ud i samlet flok. Susanne går tæt ved siden af Lise.

13

I ankomsthallen skal de igennem security, hvor de og deres bagage undersøges. Selve hallen er pansret med gitre for alle vinduer, og personalet bærer skydevåben. Udenfor på parkeringspladsen holder en del busser, der også har gitre for vinduerne.

- Hvorfor er der gitter alle vegne? spørger Susanne dæmpet.

- Det er, fordi her bor mange mennesker, som kan finde på, hvad som helst. Det kommer du til at høre meget mere om i dag, svarer Lise og ser sig om efter Daniella.

De har fået at vide, at turen vil tage omkring seks timer, og at der kun er indlagt en kort kaffepause. Øen er godt fem hundrede kvadratkilometer stor, og er opdelt i reservater.

- Vi skal hen til bussen nu.

Daniella er kommet hen til Lise og Susanne.

- Guiden venter os, fortsætter hun.

Lise og Susanne følger de andre ud ad døren og hen til en stor bus, som er til deres gruppe. I bussen fin-

der de nogle pladser, lægger deres tasker i bagage-nettene og sætter sig ned. Lise ser, at der bagerst i bussen sidder seks uniformerede og bevæbnede be-tjente.

- Mor, hvorfor er der så mange vagter? spørger Su-sanne og ser bekymret på Lise, mens hun tænder sin telefon.

- Det får vi sikkert at vide om lidt, svarer Lise kort, men hun ser sig tilbage over skulderen.

- og det der kan du godt droppe, skat, siger hun og peger på telefonen.

- Der er ikke net herovre!

- Hej alle sammen. Jeg hedder Inge og skal være jeres guide i dag. Jeg håber, vi får en spændende dag sammen, siger guiden, en kvinde i halvtredserne, i mikrofonen.

- Som I kan se, har vi betjente med, som kan følge os ind i de forskellige områder. Det er ikke sikkert at gå ud af bussen uden bevæbnet følgeskab.

Bussen begynder at køre ud af parkeringsområdet.

- Vi starter turen her på den vestlige side af øen, hvor der har været reservat i ti år nu, fortæller guiden.

- Det var her man startede med det første reservat for rygere med kræft, som ikke længere kunne behand-les. De fik valget at holde op med at ryge og dø på

hospice i nærheden af deres hjemegn eller at blive forflyttet hertil. Nogle af dem lever faktisk endnu, men det er nogle triste liv, som I vil komme til at se. Og så kommer der faktisk også nye til, for der er stadig mennesker, der vælger at ryge, selvom de ved, at det er både farligt og forbudt. Nu kommer alle rygere herover, hvis de ikke frivilligt vil holde op. Vi har jo heller ikke andre marginalgrupper i samfundet længere.

- Hvad betyder marginalgrupper? spørger Susanne, og Lise ved ikke helt hvordan hun skal forklare det.

- Det betyder vel mennesker, der er anderledes end de mange eller sådan noget, svarer Lise, og det svar er Susanne tilsyneladende tilfreds med.

- Generelt for hele øen er det, at alle, der kommer herover, er steriliserede. Det er ikke samfundets ønske, at der fødes børn ind i disse miljøer, og man håber, at reservater som dem, I skal se her i dag, bliver mere og mere overflødige, fortæller guiden videre.

- Der er selvfølgelig kun meget få børn herovre, men nogle forældre har valgt at have deres børn med, selvom det er svært at forstå. De børn får ikke noget tilbud om undervisning, det må forældrene selv tage sig af, og fordi her er så få børn, har de også et meget lille socialt netværk. Vi fraråder naturligvis, at man bringer børn med herover.

- Mor, hvorfor er vinduerne sorte? Hvisker Susanne.
- Jeg tror, det er for, at vi ikke skal kunne kigge ind. Måske er det gamle butikker, jeg ved det faktisk ikke, skat, hvisker Lise tilbage og ser ud på de sortmalede glaspartier i gadebilledet. Husenes maling er krakeleret, og vinduernes træværk er gråt af manglende vedligehold, Byens asfalterede gader er tomme og hullede.
- Her på vestsiden af øen bor stort set kun rygere. Man har valgt at dele reservaterne ret skarpt op. Mange her i rygerafsnittet er meget syge og derfor anbragt på Borgen. Men der er også rygere, som klarer sig selv. De bor i bygningerne her i kvarteret, og tilrettelægger i store træk deres liv selv. De arbejder ikke, for samfundet herovre er ikke organiseret som vores. Der findes ikke arbejde og heller ikke butikker. Der kommer forsyninger fra fastlandet én gang om ugen. Maden kommer fra supermarkeder, hvor varerne har haft sidste salgsdag. På den måde har vi stort set ikke spild mere. Og der kommer selvfølgelig også cigaretter, alkohol, metadon, medicin, og hvad beboerne ellers har brug for herovre. Men dem, der bor her, laver ikke andet end at få tiden til at gå. Det har man fra regeringens siden ment var det mest passende.
- Hvor kommer cigaretterne fra? Jeg troede ikke, at

man kunne skaffe cigaretter mere? spørger en af kvinderne fra gruppen.

- Nej, det kan man heller ikke, medmindre man er på regeringsniveau. Og så kan man jo også skaffe dem på det sorte marked, det er derfor, der stadig er folk der kan vælge at ryge, siger guiden og vender tilbage til oplægget.

- Som I kan se, når I ser ud af vinduerne, er der ikke mange mennesker på gaderne. Vi ser sjældent beboerne under guidede ture. Vi er jo vant til mange mennesker, som løber og cykler i gadebilledet, men her er der ingen, der dyrker motion. Beboerne er indenfor i deres boliger. Vi ved selvfølgelig, hvordan de bor, men der er ikke adgang for publikum. Der bor omkring tredive tusinde på øen, en stor del af dem i dette reservat.

14

- Vi skal nu ind på det, vi kalder Borgen. Borgen er hospitalet i reservatet. Her kommer alle fra hele øen, som er så syge, at de ikke kan klare sig selv. Jeg må advare jer om, at det kan være ubehageligt, det vi nu skal se, siger guiden i mikrofonen, mens Bussen kører ind på en stor plads, og chaufføren parkerer i nærheden af en meget stor grå bygning.

Lise ser på Susanne, tager hendes hånd og giver den et klem. Susanne smiler til hende og rejser sig for at gå ud af bussen.

Indenfor i bygningen er lyset skarpt.

- Herinde på Borgen er der cirka tusinde senge, og der er altid hundrede procent belægning. Det betyder, at der straks ved dødsfald, bliver klargjort til en ny patient.

Mens hun taler, går de ned ad lange oplyste gange. På hver side er der vinduespartier ind mod patientstuer.

- Patienterne kan ikke se os, det er kun os, der kan se dem. De gange vi går på, er indrettet netop til det her

formål, fortæller hun, mens de går forbi de mange hospitalssenge.

- Patienterne her er så syge, at de er ude af stand til selv at spise og gå på toilettet. På Borgen bliver de ikke behandlet for deres lidelser, men de får smertestillende medicin og akut hjælp, hvis det er nødvendigt.

- Mor, hvad er det? spørger Susanne og ser på Lise med store øjne, inden hun ser ind på stuen, de passerer.

Lise ser i samme retning som Susanne. I den store hospitalsseng ligger et menneske. Ansigtet er stort set væk fra næsen og ned. Tilbage er blodige næsten sorte kødsår, håret er væk og huden på issen er ildrøde sår med sorte kanter. Øjnene er lukkede og ligger i mørke huler.

- Her er et af de mange eksempler på mundkræft, siger guiden.

- Som I kan se, bliver hele mundpartiet fortæret af kræften, hvis man kan formulere det sådan. Det er en meget smertefuld og langsom død. Der er ikke andet at gøre end at afvente angreb på vitale dele. Den patient I ser her, er angrebet i både hals- lunge og hjerteregion, og han er sandsynligvis død, inden ugen er omme. Han vil blive flyttet til den terminale afdeling i dag eller i morgen, fik jeg at vide i min briefing, in-

den vi kom herover.

Lise kigger på Susanne, som er bleg og tavs.

- Du skal ikke tage det for tungt, skat. Vi er jo vaccineret, så der er ingen fare for os. De her mennesker har røget i mange år og har valgt at sige nej til samfundets tilbud om hjælp, mens tid var, siger hun til hende.

- Men mor, hvorfor skal vi se det her? spørger Susanne, og Lise har svært ved at forklare det.

- Det er for, at I kan se, at den måde vi lever på med sund kost, megen motion og ingen tobak og spiritus er en god måde at leve livet på. Før i tiden var der mange, som levede, som disse mennesker, og mange døde hvert år af en eller anden form for kræft. Det gør vi jo ikke mere. Både fordi vi er vaccineret, men især fordi vi lever på en helt anden måde.

- Ja, men hvorfor skal vi se det? spørger Susanne igen, og Lise ved stadig ikke, hvad hun skal svare.

De kan høre guiden fortælle videre:

- Vi kommer nu til afdelingen for de terminale.

- Hvad betyder det? spørger Susanne hviskende.

- Det betyder, dem der skal dø, siger Lise og bider sig nervøst i underlæben.

- Når man kommer på denne afdeling, er man så dårlig, at det er et spørgsmål om få dage, før man dør. De fleste vælger at komme i en smertelindrende

morfinbehandling uden vågen tid. Det betyder, at mange siger farvel til deres pårørende, hvis de har nogen her i reservatet, inden de kommer her. Man arbejder på en lov som gør det muligt at give en morfinoverdosis, så afdelingen kan nedlægges.

- Mor, jeg forstår ikke helt, hvad det er, hun siger, siger Susanne.

Susanne er bleg.

- Du behøver ikke forstå det hele, skat.

Lise klemmer Susannes hånd og ser ned i betongulvet.

Der er otte terminale stuer med fire patienter på hver, og de har alle vindue ud til passagen. Når de kigger ind på stuerne, mødes deres blikke af rådne lemmer på kroppe, der hænger ud over sengekanter, opløste ansigter med halvåbne øjne og nikotingult skum ved mundvigene. Indimellem ser de en sygeplejerske, som regulerer patienternes morfindrop eller skifter bleer på de bedøvede mennesker.

På stue fem i den terminale afdeling er der fire senge, som på de andre stuer, men der er kun tre patienter. Den ene patient er så stor, at han eller hun, det er ikke til at se, ligger hen over to senge. De meget fede lemmer vælter ud over sengenes kanter. Den kæmpestore organisme ligger på ryggen med armene ude til siderne. Over ansigtet ligger en iltmaske og den

åbne mund inde bag plastikken er fordrejet i en grimasse. Løst hen over det store korpus ligger tynde tæpper, men steder er de gledet ned, og det næsten blåhvide fedt skinner ud mod dem.

- Den kvinde, I ser her, vejer over trehundrede kilo. Hun er så overvægtig, at alle vitale organer er sat til i fedt, og hun kan ikke få ilt nok selv, derfor iltmasken. Det er to døgn siden, hun fik den første bevidsthedsløvende morfin, og man regner ikke med, at hun lever natten over.

Lise kigger væk og begynder at gå hurtigt videre. Hun går forbi de andre i gruppen og guiden. Da hun er kommet lidt væk, ser hun sig over skulderen, men inden hun når at løbe tilbage til hende, falder Susanne om på det hårde gulv.

- Hjælp hende dog, råber Lise, men de andre når ikke at reagere, før hun selv sidder på gulvet hos Susanne, som allerede er ved at komme til sig selv igen.

- Søde skat. Hvad skete der dog?

Hun stryger Susanne over håret og ser samtidig efter, om der skulle være kommet hul. Det er der heldigvis ikke.

- Jeg tror, jeg besvime, men jeg kan ikke huske det, siger Susanne mat.

Guiden kommer helt tæt på dem.

- Det sker for mange her i terminalafdelingen. Det er

jo voldsomt at se mennesker, der har det så dårligt.
Det går over om lidt!

Hun ser køligt på Lise og Susanne, som stadig sidder på gulvet.

- Hvis du lige går med Hans, så tager han dig med ned i pauserummet, hvor du kan få lidt at spise og drikke, siger hun så og ser direkte på Susanne.

Lise ser på Susanne, som nikker, og da Susanne er kommet på benene igen, går hun med den uniforme-rede betjent ned ad gangen.

- Det var da forfærdeligt! siger Lena, en af de andre kvinder i gruppen, til Lise, da de igen er ude foran den store bygning.
- Hvor er det godt, at man ikke må ryge mere. Tænk, at der var helt unge mennesker, der røg, ja der var endda børn, som begyndte på det, dengang det var lovligt, fortsætter hun.
- Ja, det var skrækkeligt at se, men jeg synes næsten, det var værre med de overvægtige. Jeg kan slet ikke forstå, man kan blive så overvægtig. Det er helt ufat-
teligt for mig. Det med at ryge, kan jeg bedre forstå, for jeg kan faktisk huske, at mine forældre røg, da jeg var barn, svarer Lise og spejder efter Susanne, som netop i det samme kommer op på siden af Lise og Lena.
- Hvordan har du det nu, skat? spørger Lise og ser Susanne i øjnene.
- Jeg er okay, men jeg har ikke lyst til at være her mere.
- Det kan jeg godt forstå, men vi er gennem det vær-

ste, og vi kan ikke komme hjem før de andre, så vi bliver nødt til at følge med. Vi kan gå sammen, skat.

Susanne ser træt ud, men hun nikker til Lise, og holder sig lige ved siden af hende.

- Vi skal videre til nordreservatet, siger guiden, mens de går hen mod bussen.

- Hvem bor der? spørger Susanne nervøst.

- Det er et forholdsvis lille reservat, og der bor kun narkomaner. Dem kan man ikke blande med andre, men det fortæller jeg mere om på turen derop.

- Som jeg lige sagde til nogen af jer, skal vi nu til nordreservatet, hvor der bor narkomaner. Narkomanreservatet er det eneste, hvor der ikke bor andre, og hvor man skal bo, hvis man er narkoman. Forskellen på narkomanerne og de andre misbrugere er, at narkomaner er så påvirkede af deres stof, at de er utilregnelige. De får hver morgen drikkemetadon udleveret ved de centrale udleveringssteder. Møder de ikke op, bliver de opsporet og placeret på Borgens lukkede afsnit. Det har I ikke set, for dér er ikke publikumadgang. Narkomanreservatet er det eneste afsnit med bemandet hegn omkring. Narkomanerne må ikke besøge de andre reservater ligesom der ikke kommer besøgende i det her reservat udover grupper som os, fortæller guiden i mikrofonen, som lovet, da de igen sidder i bussen.

Hun tager en tår af sin vandflaske, inden hun fortsætter.

- Her i reservatet anbefaler vi ikke, at man går ud, heller ikke selvom vi har bevæbnede vagter med. Narkomanerne kan være så uligevægtige, at vi har vurderet, at risikoen er for stor. Men vi kører en runde, og I er velkomne til at stille spørgsmål, hvis I har nogle, undervejs.

Lise kigger ud af vinduet. Der er ingen træer, blomster eller blomstrende buske at se. Det eneste, man ser så langt øjet rækker er grå asfalt og huse, som ser ubeboede ud. På et lille torv er der samlet en gruppe mennesker. Det er ikke til at se, om de taler sammen, for de sidder alle med blikkene rettet mod asfalten.

- Her får beboerne udleveret deres metadon om morgenen. Mange af dem sidder her det meste af tiden og venter på næste dosis. Det må de faktisk ikke, og om lidt bliver de sikkert gennet væk af vagterne, men jeg har aldrig været her uden, at der sad en gruppe af beboere her, siger guiden og peger ud mod forsamlingen.

- Mor, var der ikke en pause på et tidspunkt? spørger Susanne, da de kører ud af reservatet.

- Jo, og det må da være snart.

Lise smiler til Susanne.

- Jeg orker ikke mere af det her.

Susanne har tårer i øjnene.

- Nej, det kan jeg godt forstå, skat, siger Lise og lægger armen om hendes skuldre.

- Hvor jeg glæder mig til at komme hjem i poolen, siger en passager bag ved Susanne og Lise til sin datter, som er jævnaldrende med Susanne.

- Ja, det bliver skønt. Tror du, far gider at løbe en tur sammen med mig først? spørger pigen.

- Det tror jeg, skat. Hvis vi når hjem, inden han er løbet. Nu må vi se, svarer kvinden.

- Det gør vi da sikkert, mor, for han løber altid så sent!

- Ja, der er gode chancer for, at vi når det. Det kunne være dejligt!

Bussen triller langsomt ind på en tankstation.

- Hvad laver han? spørger Susanne, da chaufføren kører hen til dieselstanderen.

- Han fylder diesel på bussen. Det bruger vi ikke derhjemme mere, det er kun herovre de gamle dieselbusser kører, svarer Lise og ser smilende på datteren.

- Der venter os en kop kaffe eller en vand indenfor. I skal bare gå ind til venstre, så står det klart, siger guiden.

Lise og Susanne skynder sig ud. Lise trækker vejret

dybt ned i lungerne.

- Puh, jeg trænger også til en pause, siger Susanne og smiler lidt.

- Ja, det må du nok sige, skat. Lad os komme indenfor.

Lise holder en arm om Susannes skuldre og knuger let.

- Beboerne her har fri adgang til alkohol. Det har man vurderet fungerer bedst, fortæller guiden, da de kører gennem alkoholiker reservatet og fortsætter:

- Alkohol er meget personlighedsdæmpende og ikke dødeligt i store doser som metadon. Når blot beboerne får alt den alkohol, de selv vurderer, der skal til, er der fred og ro i reservatet. Der har selvfølgelig været enkelte tilfælde af alkoholforgiftning, men de er så få, at man ser det som en rimelig risikograd. Alkoholreservatet og reservatet for tidligere-kriminelle grænser op til hinanden, som de eneste. Beboerne i disse to reservater har så meget tilfælles, at det er helt naturligt, at have dem meget tæt. Langt de fleste af de tidligere kriminelle beboere vælger at indtage meget alkohol. Der er jo ikke mulighed for at lave kriminelle handlinger herovre, eftersom der ikke er politi og vores love ikke gælder. Der er fri adgang til mad og alkohol, så det giver heller ikke anledning til kriminali-

tet. Men vi anbefaler naturligvis heller ikke udgang i dette reservat, siger guiden og ser indforstået på gruppen.

- Heldigvis, jeg orker heller ikke mere, hvisker Lise til Susanne.

- Nu er der kun reservaterne for muslimer, psykisk syge og overvægtige tilbage, fortsætter guiden, og det er nok meget godt, for I ser trætte ud, smiler hun.

- Mange af jer kan sikkert huske de store problemer, man havde i indvandrerghettoerne for bare ti år siden. Unge som ikke ville tilpasse sig, og som vi som samfund ikke havde en chance for at påvirke på grund af deres muslimske forældre. Utilpassede unge, voldsom kriminalitet, islamiserede folkeskoler, æresdrab og i sidste ende islamistisk terrorisme var noget man hver dag måtte forholde sig til. Det er vi kommet helt til livs. Alle muslimer fik valget mellem at tilpasse sig vores samfund, og dermed opgive deres muslimske værdier, eller blive forflyttet til reservatet her. De fleste valgte naturligvis at tilpasse sig samfundet, men der var nogen, som valgte et liv her i reservatet. Deres muslimske værdier var vigtigere for dem end et liv i et normalt samfund.

Lise kigger ud af bussens vindue. Hun ser en kvinde i lange mørke gevandter og med håret i tørklæde.

- Mor, hvorfor ser hun så underlig ud i tøjet? Og hvad er det hun har på hovedet? spørger Susanne, som ikke er gammel nok til at huske muslimer og deres måde at klæde sig på.
- Det er den muslimske kvindes klædedragt, og der hører tørklæde til. De skal have dækket deres hår. Det skulle de også dengang, de boede ovre hos os, men det ville man ikke have.
- Hvorfor ikke? Hvad er der galt med det? spørger Susanne igen.
- Der er vel ikke noget galt med det, men det er, fordi der er så meget andet, de gør forkert, siger Lise, mens hun stryger sit ene øjenbryn eftertænksomt.
- Forkert? Hvordan forkert? spørger Susanne igen.
- De kan ikke tale vores sprog, og de vil kun giftes med andre muslimer, og de vil ikke lære vores skikke, og de bliver kriminelle og terrorister, svarer Lise tøvende.
- Hvorfor bliver de terrorister af at have tørklæde på? Det forstår jeg altså ikke, mor.
- Nej, men det er heller ikke så let at forstå. Man var meget bange for terrorister den gang. Det var et stort problem, og man ville naturligvis gøre alt for at standse det. Mange terrorister var muslimer.
- Var man terrorist, fordi man var muslim? Eller fordi man havde tørklæde på?

Susanne bliver ved med at spørge.

- Nej, så enkelt var det ikke. Men det kunne være en begyndelse til terrorisme, mente man. Og man mente også, at det var rimeligt, at man skulle være ligesom os.

Lise forsøger at forklare, så godt hun kan.

- Hvorfor skulle man være lige som os? Hvordan er vi? Susannes række af spørgsmål er endeløs

- Du skal tale stille, så vi ikke forstyrrer, siger hun.

- Ja, ja, det skal jeg nok. Men hvordan er vi, mor?

- Vi er jo kristne, og det er meget vigtigt. Det er sådan, vi forstår os selv, siger Lise.

- Hvordan forstår os selv? Kan vi ikke forstå dem, der har tørklæde på?

- Nej, det er meget svært for os at forstå, hvorfor man skal have tørklæde på.

- Men behøver vi at forstå det? spørger Susanne.

- Jeg ved det ikke, skat. Nej, hvor er jeg træt! Nu er vi heldigvis snart færdige for i dag, siger hun og giver Susannes hånd, som ligger på sædet mellem dem, et klem.

- Ja, det bliver vel nok godt at komme hjem, siger Susanne og snakker ikke mere om muslimer.

Det næste sted bussen stopper, er ved det psykiatriske afsnit, hvor de bliver vist ind igennem den store

hovedindgang.

- Kom indenfor, siger en, som tydeligvis er pædagog på stedet.

- Jeg hedder Hjørdis og er ansat her på bostedet. Her i reservatet for psykisk syge er vi ansatte, som hjælper med at få hverdagen til at fungere, ellers ville det slet ikke gå, fortsætter hun og ser skiftevis på de besøgende.

De går ind i fællesrummet. Væggene er grå og misfarvede omkring billeder, der er taget ned, og møblerne ligner møbler fra en af de gamle nedlagte folkeskoler. Der sidder en halv snes beboere.

- Bare sæt jer ned.

Pædagogen peger på en sofa rettet mod tv-skærmen, og Lise og Susanne sætter sig.

- Jeg kan se, du er ked af det, siger en af beboerne indtrængende til Lise.

- Du skal bare græde, siger hun, og Lise prøver at smile til hende.

- Lad nu være, Sille. Kan du ikke fortælle vores gæster noget fornuftigt?

Pædagogens stemme er høj og irettesættende.

- Du har så mange tårer!

Beboeren bliver ved og ser vedholdende på Lise.

- Nej, nu skal du stoppe! siger pædagogen igen, men Sille stopper ikke:

- Du skal bare græde! Hun er selv ved at græde nu, og Lise ved ikke, hvad hun skal gøre.

- Nu skal du ind og sove, Sille!

Pædagogen tager hårdt fat i armen på den unge kvinde.

- Du skal bare græde! råber hun igen, mens hun bliver trukket væk.

- Det sidste reservat på øen, er det, vi nu kører ind i. Det er for mennesker med kraftig overvægt. For otte år siden besluttede regeringen, at man ikke ville behandle mennesker med en BMI på over 30 for deres sygdomme, medmindre de valgte, at ændre deres livsstil og tabe sig radikalt. De som ikke ville omlægge deres spise- og motionsvaner, blev sendt herover, fortæller guiden.

- Det kan I sikkert godt huske, og måske kan nogle af jer også huske, at familie eller venner som var overvægtige skulle vejes og testes på et centralt center? Der var flere af mine venner som var overvægtige, og derfor måtte omlægge deres liv. Ellers var de kommet herover. Der var også nogle, som blev fedmeopereret, og det var sidste chance for at blive det. Vi fedmeopererer jo ikke mere, det er simpelthen ikke nødvendigt, når folk bare lærer at leve deres liv sundt, afslutter hun.

- Den tid kan du ikke huske, skat, men det kan jeg, siger Lise lavt og ser på Susanne.

- Alle blev indkaldt til vægttests i deres lokale centre, og de, der blev fundet for tunge skulle videre til et af de fem centrale centre. Der var heldigvis ikke noget med mig, siger hun smilende og fortsætter:

- Men der var flere af mine kolleger dengang, der skulle videre i forløbet. Mange af dem er blevet resocialiseret og fungerer godt i dag.

- Men hvad med de andre? spørger Susanne hviskende.

- Det ved jeg faktisk ikke skat, men det kan være nogle af dem er her, siger hun og ser på guiden, som har taget mikrofonen igen:

- I det her reservat anbefaler vi, at man går en tur, for det er fuldstændigt ufarligt at bevæge sig rundt her, siger guiden, mens bussen kører ind på en stor parkeringsplads.

Lise og Susanne stiger ud af bussen, og går ned ad en gade, hvor man kan se, der engang har boet mange mennesker, men som nu ligger øde hen.

Da de er kommet et stykke ned ad gaden, møder de en kvinde. Hun er enorm. De ubegribeligt fede ben ender i et par sko, hvor fedtet vælter ud over kanten. Kvindens øjne kan de næsten ikke se, de ligger dybt begravet i det kæmpestore ansigt.

- Sikke et dejligt vejr, I har taget med, siger hun. Hendes stemme er dyb og behagelig, og det ser ud som om hun smiler. Det kæmpestore ansigt formes i hvert tilfælde i en grimasse, der kunne være et smil. Et kort øjeblik mødes kvindens og Lises blikke. Så er de forbi.

- Puh, hvor er det ulækkert at være så fed! siger kvinden, de følges med. Lise siger ikke noget.

- Havde I det hyggeligt med mormor og morfar i går? spørger Lise. Så gnider hun sine tindinger, rejser sig, inden børnene når at svare, går ud på toilettet, tager et par hovedpinepiller i medicinskabet og skyl-
ler dem ned med vand.

- Undskyld, jeg skulle lige på toilettet, siger hun, da hun igen sidder ved morgenbordet med de tre små.

- Nå, men havde I det hyggeligt? spørger hun igen og ser smilende på Lotte.

- Ja, vi var i skoven.

Lottes stemme er begejstret.

- Vi cyklede, og mormor og morfar løb, en lang tur. Årh mand, de kan løbe hurtigt! fortsætter hun.

- Og morfar sprang i søen! Det er sgu da bare så koldt! siger Karl med ærefrygt i stemmen og viser et billede af morfarens trimmede 70-årige krop, der springer på hovedet i søen. Han krop er spændt til det yderste, selv vristerne er strakt, som en elitegymnastikpiges.

- Du må ikke bande, Karl! Det var da dejligt, I havde

en god dag, siger Lise og ser på billedet.

- Nu skal I høre, det bliver en lidt lang dag i dag, for jeg skal have min halvårstest efter arbejde, og far kan først være hjemme klokken otte. Så, Lotte, du kommer til at være i Den Grønne Verden, indtil far henter dig.

- Nej, mor, det vil jeg altså ikke, det er ikke sjovt!

Lotte har gråd i stemmen.

- Det bliver du nødt til, skat, i morgen kan du komme hjem til almindelig tid.

Lotte begynder at græde.

- Jeg kan ikke gøre noget ved det, siger Lise med den mest trøstende stemme, hun kan finde.

- Jeg skal testes, ellers får jeg problemer.

- Hvad skal vi så efter skole? spørger Mathilde.

- I må løbe sammen på stien efter skole, du og Karl, og så må I vente på far og Lotte. Der er mad klar i køleskabet, så det er let at varme, når de kommer. Nu skal jeg lige op og vække Susanne. Spis jeres morgenmad imens, for vi skal snart køre, siger Lise, mens hun rejser sig fra stolen.

Hun banker på til Susannes værelse og går stille ind.

- Du skal op, siger hun og stryger Susanne blidt over håret.

- Mor, må jeg ikke nok blive hjemme, jeg er så træt?

- Nej, skat, det ved du da godt er helt tosset. Man må

jo ikke må blive hjemme! Hvorfor vil du ikke i skole, skat?

- Jeg er så træt, siger jeg jo!

Susannes stemme er kraftfuld.

- Lille skat, du er altså nødt til at gå i skole, det ved du da godt, prøver Lise stille.

- JEG ORKER IKKE, MOR! råber Susanne.

- Ja men søde ven da, siger Lise og prøver at stryge Susanne over håret igen, men hun trækker sig væk og putter dynen op over hovedet.

- Hvad skal vi gøre, skat?

- Det ved jeg ikke, jeg vil bare ikke i skole i dag! siger Susanne med en endnu voldsommere kraft.

- Så må du blive hjemme, og så må vi snakke om det, når jeg kommer hjem i aften. Men den bliver nok ni, før jeg er hjemme.

- Okay, siger Susanne under dynen.

- Hvorfor kommer Susanne ikke ned? spørger Mathilde, som har hørt Susannes høje udbrud.

- Hun er for træt, hun er nødt til at blive hjemme i dag.

Lise gnider en hånd over sine tindinger.

- Kan man godt det? spørger Mathilde overrasket.

- Det kan hun blive nødt til, siger Lise kort og hjælper Karl og Mathilde med at stille krus og tallerkner i en

af opvaskemaskinerne til beskidt service. Der er tre opvaskemaskiner i køkkenet, to til beskidt service og én med rent service.

- Det er godt, I har ryddet af, så kan vi hurtigt komme af sted, for vi er sent på den!

- Susanne ville ikke i skole i dag, siger Lise. Hun har ringet Martin op fra kontoret.

- Ville ikke i skole! Hvad mener du? spørger Martin oprørt.

- Jeg mener det, jeg siger, hun ville ikke i skole!

- Ja, men hun skal da i skole! Du sendte hende vel bare af sted alligevel.

Martin lyder helt rystet.

- Nej, siger jeg jo. Hun ville ikke i skole. Jeg kan da ikke tvinge en pige på tolv år! Problemet er da, at hun ikke vil! siger hun højt og skarpt.

- Nej, problemet er, at man SKAL i skole. Du er for blød overfor de unger!

- Så kan du sgu passe dem selv! råber Lise og afbryder forbindelsen.

Et øjeblik efter ringer Martin igen.

- Det må du undskylde, skat, jeg ved godt, du har alt for meget lige nu.

- Det er i orden, men vi bliver bare nødt til at finde ud af, hvad vi vil gøre, siger hun.

- Tror du, det har noget med i går at gøre?
- Ved du hvad, det er jeg faktisk helt sikker på, at det har, nu du spørger. Det var simpelthen en voldsom oplevelse, især for Susanne.
- Skal vi ikke prøve at få talt med hende om det i aften? spørger Martin.
- Det kan jeg desværre ikke. Jeg skal jo til den store test i aften, og jeg kan ikke aflyse, det er sidste frist. Så får vi også problemer med det.
- Nå, ja, det er rigtigt, men vi bliver nødt til at få talt med skolen, inden de begynder at teste Susanne.
- Ja, det har du ret i, men jeg tror ikke vi kan gøre noget ved det. Hun skal vist testes, når hun har været væk, svarer hun. På bordet lyser smartphonen, der er et møde om en time, fortæller kalenderen hende.
- Hvor er Susanne nu? spørger Martin.
- Jeg tror, hun er hjemme, det var hun da i hvert tilfælde, da vi andre gik. Jeg tror faktisk bare, at hun trænger til at ligge ned i dag.
- Det kan være, jeg kan få hende ud at løbe, hvis jeg ringer. Det vil være godt for hende, siger Martin.
- Måske, men det bliver svært, tror jeg. Pres hende nu ikke.
- Hun skal altså presses lidt, Jeg prøver at ringe og snakke med hende, så skal jeg nok ringe tilbage.
- Det er godt, så prøver jeg at ringe til skolen. Vi hø-

res ved om lidt, siger hun og de afbryder forbindelsen.

- Dav, jeg hedder Lise, og jeg er mor til Susanne i 7a. Kan jeg få lov til at tale med Peter Haraldsen? spørger hun skolesekretæren, som tager telefonen.

- Lige et øjeblik, så skal jeg se, om han har tid. Lise kan høre, hun går hen og banker på en dør.

- Jeg stiller dig om nu, siger hun så, og i den anden ende lyder inspektørens stemme:

- Peter Haraldsen.

- Hej, jeg er mor til Susanne i 7a, siger Lise igen.

- Jeg ringer, fordi Susanne var nødt til at blive hjemme fra skole i dag.

Lise tørrer hænderne af i bukserne på skift, hvor sveden laver fugtige aftryk, og hun sætter sig bedre til rette.

- Det har jeg hørt.

Inspektørens stemme er kold og hård, da han fortsætter:

- Læreren kunne ikke forstå, hvorfor hun ikke var kommet her til morgen.

- Hun var simpelthen så træt efter et besøg på Bordingreservatet i går, hvor vi kom sent hjem.

- Hvad tid kom I hjem? spørger inspektøren.

- Klokken var vel elleve, svarer Lise.

- Det skal en pige på den alder da let kunne klare. Er der andet, der ikke rigtig fungerer for hende?
- Nej, det synes jeg ikke. Hun er meget velfungerende, synes jeg.
- Får hun løbet og trænet, som hun skal. Vi ser tit, at det drejer sig om for lidt træning, når de unge mennesker ikke kan klare hverdagen? Lise når ikke at svare.
- Vi bliver nødt til at lave et par tests på hende.
- Er det nødvendigt? spørger Lise stille og afdæmpet.
- Ja, sådan er proceduren i de tilfælde. Hun skal blive på skolen i morgen efter skoletid. Sig til hende, at hun skal gå over i coachingcentret, så vil der være nogen, der tester hende og taler med hende. Vi har god erfaring med at tage fat i det med det samme!

Hendes private telefon ringer igen. Det er Martin.

- Jeg fik talt med hende. Det gik fint. Hun lød til at have det ok, og hun løber en tur om lidt. Hun sagde selv, at hun var klar til at gå i skole i morgen igen.
- Det var godt. Så skal det nok gå. Snakkede du med hende om turen til om Bordingreservatet?
- Jeg spurgte, ja, men det havde hun ikke lyst til at tale om.
- Nej, det havde hun vel ikke, så må vi lade det ligge. Jeg har også talt med Peter Haraldsen. Hun skal te-

stes i morgen. Du må sige til hende, at hun skal gå over til coachingcentret, når hun får fri. Der venter nogen på hende derovre. Jeg når jo ikke at se hende før sent i dag, og det er nok meget rart for hende at vide det tidligt, så hun kan gøre sit tøj klart, men jeg sender en besked med det samme, og hvis du så lige snakker med hende om det i aften. Men nu bliver jeg altså nødt til at få noget fra hånden her, jeg skal til møde om mindre end en time, men først vil jeg lige gå i træningscentret. Jeg er nødt til at komme op i gear til testen i aften!

- Hej, Lise, siger Lifecoachen i FantasyPowers nye testcenter. Bag skrivebordet hænger et stort smartboard, hvor billeder af en ung fyr, der træner i forskellige maskiner kører skiftevis med billeder af en kvinde, der løber i naturen. Indimellem fryser billedet og teksten *En sund sjæl i et sundt legeme - Vi skaber resultater!* toner frem.

- Vi har da vist ikke mødt hinanden før. Jeg hedder Birgitte, og jeg skal teste din mentale tilstand. Jeg har en del spørgsmål, inden du kommer til den mere fysiske del af testen. Har du fået lidt at spise på vejen?

- Ja, jeg fik lige et quickmåltid i en Drop-in Vital, svarer Lise, som har skiftet til sportstøj.

- Det lyder fint. Lige tilpas!

Birgitte smiler.

- Vi starter med nogle spørgsmål til din hverdag, siger hun så og lægger nogle papirer tilrette foran sig.

- Hvordan går det på jobbet? Er det første spørgsmål på min liste.

- Det går fint, svarer Lise, men hendes stemme er let

tøvende.

- Jamen det er jo godt, at det fungerer, for det er jo en stor del af livet. Det skal helst være sjovt. Det vender vi tilbage til, siger Birgitte og spørger igen.

- Hvordan sover du, Lise? Jeg kan se, du har fået noget sovemedicin af din læge ved en telefonkonsultation. Hvorfor har du fået det?

- Jeg har haft lidt problemer med at sove, ja, det har jeg stadig lidt, men jeg kan ikke lide at tage pillerne, jeg bliver så træt næste dag.

Lise gnider sine håndflader mod hinanden. De er svedige.

- Ved du hvad? De fleste har ikke lyst til at tage sovemedicin, men det er nu en god ide i en periode, hvis man ikke kan sove. Du skal måske prøve det i en sammenhængende periode.

Birgitte ser direkte på hende med sine sminkede øjne.

- Jeg plejer at løbe en tur i stedet, siger Lise.

- Det er jo altid en god ide at løbe, men så tag en sovepille bagefter, så kan det være, du får styr på det.

- Det lyder som en god ide, det vil jeg prøve, siger Lise og lægger hænderne i skødet.

- Hvordan har du det ellers med dig selv? Føler du, at du kan klare din hverdag? Du har jo fire børn, ikke? spørger Birgitte. Skærmen bag hende har nu skiftet tema og viser mennesker på en travl arbejdsplads,

som med en udstråling af overskud klarer dagens opgaver, inden de slutter i virksomhedens fitnesscenter, hvor de med det samme overskud træner smilende.

- Jeg synes godt, det kan være lidt svært, svarer Lise tøvende.

- Husker du at lave dine affirmationer? spørger Birgitte og ser indtrængende på Lise.

- Nej, det har jeg da vist glemt på det sidste.

Lise smiler og Birgitte nikker forstående.

- Det er nok en del af forklaringen. Vi ved, at affirmationer virker på det mentale velvære, og især hvis man føler sig lidt utilstrækkelig, kan det være helt afgørende, at man husker at bekræfte sit eget værd igennem de positive sætninger. Lige nu vil det nok være meget gavnligt for dig at gøre det foran spejlet i en periode, så du bedre kan identificere dig med dine affirmationer. Og så kombiner det med nogle positive visualiseringer, så tror jeg hurtigt, du vil se en effekt.

- Ja, det vil jeg huske at komme i gang med igen, jeg ved ikke, hvorfor jeg har glemt det.

- Det er derfor, vi afholder de her store tests, for der vil altid være noget, man glemmer, og det er meget vigtigt at få samlet op på det engang imellem.

Birgitte ser direkte på Lise med sit indtrængende

blik.

- Vi ser også nogle utroligt gode resultater ved, at man tager fem minutters pause hver dag. Med pause, mener jeg mental pause, altså en form for meditation. Har du prøvet det?

- Ja, men jeg synes ikke, jeg er så god til det, svarer Lise.

- Prøv at sætte dig godt til rette, så kan vi lige prøve det sammen. Birgitte trykker et par gange på sin pc, og baggrunden skifter til et stillbillede af en skov og beroligende meditationsmusik.

Lise læner sig tilbage i den behagelige stol.

- Luk øjnene, slap af i kroppen, mærk din vejrtrækning.

Lise mærker en træthed bølge ind over hende, da hun lukker øjnene.

- Du føler dig træt og tung. Følg din vejrtrækning. Ind. Og ud. Ind. Og ud.

Lise gør som Birgitte siger og falder ind i en rolig rytme.

Efter kort tid i denne rolige meditation, siger Birgitte med dæmpet stemme:

- Du føler dig nu mere rolig. Når du er klar, kan du åbne øjnene.

Lise åbner øjnene og udbryder:

- Det var vel nok rart! Det kommer jeg til at bruge på

denne her måde.

- Det var godt at høre, siger Birgitte. Musikken kan du altid uploade fra vores webside, den har en rigtig god effekt, og den meditation, jeg lige lavede med dig, ligger også tilgængelig.

Lise smiler.

- Nu skal vi snakke lidt om dine mål og drømme, og om hvordan du bedst kan nå dem. Hvilke mål har du for dit arbejdsliv? spørger Birgitte så, og Lise sveder i hænderne igen.

- Jeg har ikke så mange mål. Jeg vil gerne gøre mit arbejde godt, ja, det er vel mest dét.

- Er der ikke noget, du gerne vil opnå? Forfremmelse? En anden stilling? Ja, et eller andet?

- Nej, ikke sådan at jeg har tænkt over det, siger Lise stille og ser ned på sine hænder.

- Jeg kan se på dine testresultater fra sidst, at du heller ikke da havde formulerede mål for dit arbejdsliv. Det tror jeg faktisk er vigtigt for dig. Vi har nogle glimrende forløb, hvor man fire onsdag aftener mødes med andre og gennem forskellige øvelser finder frem til sine mål og drømme. Det vil jeg melde dig til. Der er kun lidt ventetid, så du kan starte allerede i næste måned.

- Hvor er det henne? spørger Lise.

- Det er her. Lige inde ved siden af.

Birgitte peger i retning af lokalet ved siden af.

- Jeg ved godt, at du kan synes, det lyder af meget liges nu, men vi ved, at det er meget lettere at blive glad og tilfreds, hvis man har nogle mål og drømme. Så derfor vil vi gerne hjælpe dig med at få det!

Smartboardskærmen viser igen aktive mennesker, der dyrker sport. Og som om hele seancen er nøje timet fryser billedet ind imellem med teksten: *Et mål er bare en tanke med retning!*

- Nu er vi næsten færdige med denne her del af testen. Jeg skal bare lige høre lidt til dit privatliv. Hvordan synes du, det går?

- Jeg synes, det går fint nok, siger Lise og flytter lidt uroligt på kroppen.

- Vi har faktisk fået at vide, at din største datter ikke har været skole i dag. Det lyder nu da ikke så godt. Og vi synes selvfølgelig, at det er vigtigt at tjekke op på den slags med det samme.

- Ja, men det er jo aldrig sket før, og hun kommer igen i morgen. Hun var bare meget træt, siger Lise stille.

- Man skal jo ikke være træt, når man er tolv år, så der er vist noget, I skal være meget opmærksomme på derhjemme. Hvordan synes du ellers, det går?

- Det går fint. Min mand er cheføkonom i Ernærings- og Sundhedsministeriet, og det er han glad for. Bør-

nene har det ellers godt, synes jeg. De klarer deres tests fint.

- Det er jo fint, så er det kun jeres store datter, I skal stramme lidt op omkring. Hun har lige alderen, hvor de ikke rigtig gider noget, det er så jeres job som forældre at sørge for, at hun bliver mere aktiv og glad. Jeg ved, at hun vil blive testet i morgen, og der vil man anbefale yderligere motion. Det skal I bakke op om, for vi ved, at de unge får det meget bedre, hvis vi sørger for, at de får rigeligt motion!

Lise nikker igen.

- Men nu er det nok her hos mig. Det gik jo fint!

Birgitte rejser sig og følger Lise hen til et andet kontor.

- Hvis du venter her, så kommer der en lige om lidt, som skal tjekke din BMI, tage blodprøver og et par scanningsbilleder. Tak for denne gang og held og lykke med det hele, siger hun og smiler.

- Selv tak.

Lise smiler tilbage.

Kvinden, der kommer ind på kontoret, har hvid kittel på.

- Hej, siger hun og giver Lise hånden.

- Jeg hedder Sanne, og jeg skal lige tage nogle prøver på dig. Hun finder nogle blodprøveglasser på den vogn,

hun har med sig.

- Hvis du sætter dig her, så starter vi med blodprøverne. Jeg skal lave de sædvanlige tjek af endorfin-, fedt-, sukker-, og protein indhold. Og i dag undersøger jeg også for forhøjet kolesterol, blodprocent, blodsænkning, røde og hvide blodlegemer, mineraler og jerndepoter, og lever- og nyrefunktion, fordi det er den store test. Så det er lidt mange glas, du skal af med.

Hun roder lidt med glassene foran sig.

- Det klarer jeg nok, siger Lise, smiler tilbage, sætter sig til rette og lukker øjnene. Kort efter sætter Sanne nålen i blodåren på Lises underarm.

- Så er jeg færdig! siger hun, da hun har fyldt syv glas.

- Så skal jeg bare lige scanne dig og til sidst veje og måle dig.

Lise ligger sig på briksen, og den store scanner bliver ført hen over hende.

- Nu skal du bare slappe af, så får vi hurtigt nogle fine billeder.

Få minutter efter står Lise på vægten.

- Du har taget på, kan jeg se. Er det, fordi du træner mere eller? spørger Sanne, da Lise står på vægten.

- Det ved jeg ikke, næh, jeg synes nu ikke, jeg træner mere. Jeg løber lidt mere, men ellers er det vist det

samme.

- Nå, dit BMI tal er stadig helt OK, så må vi bare lige være lidt opmærksomme på, om der er en dårlig udvikling i gang. Det vil man kunne se på de andre målinger.

- Nu kan du bare gå ud til løbebåndet, så starter Claus dig op derude lige om lidt.

Lise går ud til et af de mange løbebånd i det store testcenter. På spinningcyklerne i den anden ende af lokalet sidder flere personer med elektroder monteret på bryst og hoved.

- Hej, jeg hedder Claus, men vi har da vist set hinanden før, siger en helt ung fyr, som kommer hen til hende og giver hånd. Han har korte løbebukser og en ærmeløs løbebluse på, og den spændstige krop er brun.

- Ja, det har vi vist, for et par tests siden.

Lise smiler til den unge mand.

- Hop du bare op på løbebåndet, så sætter jeg elektroderne på, og taster dine værdier ind.

Lise står stille, mens han monterer elektroder på siden af hovedet, brystkassen og lårene.

- Er det rigtigt, at din BMI er på 22,5 og dit kondital sidst var på 48? spørger han.

- Ja, det skal nok passe, siger Lise, men er lidt i tvivl.

Da han er færdig med at taste ind i computeren, sætter han løbebåndet i gang.

- Nu løber du først fem minutter bare stille og roligt, og så sætter du fart på, ligesom du plejer, og løber alt hvad du kan i tolv minutter.

Da de tolv minutter er gået, standser Claus båndet og ser smilende på hende:

- Det gik godt! Dit kondital er væsentligt bedre end sidst. 54, men jeg synes lige vi skal prøve igen om lidt, når du har fået pusten.

- OK, siger Lise, stiger ned af båndet, går hen til vandautomaten og drikker et stort glas og går tilbage til Claus og løbebåndet.

- Jeg er klar igen! siger hun med et stort smil.

- Det ser rigtig godt ud! Generelt er det meget bedre end ved sidste test. Du er blevet meget stærkere i løb. Ved du hvorfor? spørger Claus, da de har standset båndet igen, og han har set resultaterne igennem.

- Jeg løber mange ture om aftenen, fordi jeg har lidt svært ved at sove.

Lise ser ned i gulvet og rødmer let.

- Ja, der er ikke noget, der ikke er godt for noget! griner Claus, og Lise griner tilbage.

- Men du kan godt blive meget bedre til styrketræning! Har du selv nogle forslag til, hvordan du kan forbedre dine resultater på det område?

- Ja, jeg sad netop og tænkte på, at jeg ville begynde at træne herovre igen. Det er lidt mere effektivt end derhjemme, og så kan jeg følges med min store datter.

- Det ville netop være mit forslag, for du har ret i, at det er godt at træne i et center, hvor andre også træner. På den måde presser man sig selv mest. Men jeg vil skrive her, at lige bortset fra styrke, som du vil arbejde mere med, så ser det virkelig godt ud.

- Tak skal du have, siger hun.

- Du behøver ikke takke, det er dig, der har gjort alt arbejdet, siger Claus og sender hende et strålende smil.

19

- Mor, må jeg spise i FantasyPower, når jeg har været til test? spørger Susanne, da de sidder ved morgenmaden. Hun er selv stået op i god tid, og hendes stemme er rolig og afslappet.

- Ja, det er der vist ikke noget i vejen for, men læg en seddel til far, det er ham, der laver mad i dag. Hvordan har du det med at skulle til test? Lise ser indtrængende på hende.

- Det er ok, mor Jeg løb en lang tur i går, og jeg er fin form, tror jeg. Nina og jeg har aftalt at følges derhen, så træner hun imens. Susanne smiler.

- Ved du hvad? Jeg har tænkt på, om ikke vi to skulle begynde at styrketræne sammen i FantasyPower om fredagen, det kunne bare være så hyggeligt, synes jeg.

- Jo, det kunne da være alle tiders, siger Susanne og smiler oprigtigt.

- Jeg skal jo også lige have talt med Ninas forældre, men jeg når det nok først i weekenden, tror du det

kan vente så længe?

- Ja, det tror jeg nok, svarer Susanne, mens hun sætter sin tallerken i opvaskemaskinen.

- Jeg kører nu, for jeg vil godt lige nå at træne lidt inden første time, fortsætter hun med stor energi i stemmen.

Hun retter sig op, mens hun lyner den hvide sportsjakke med de tilhørende bukser, spænder etuiet til smartphonen udenpå jakkeærmet og sætter høretelefonerne i ørerne. Hun har ligesom resten af familien fået de nye løbesko.

DEL III

- Nå, du trængte også til at træne lidt?

Susan er allerede i træningscentret, da hun kommer derned, og Lise nikker og sætter sig op på cyklen ved siden af hende. Rummet er stort, og der er løbebånd og spinningcykler til stort set hele medarbejderstaben, for nogle gange bliver der arrangeret hele dage med konkurrencer, hvor alle konkurrerer mod hinanden. På alle vægge er der livestreamingskærme med billeder af de trænende i centret, der klarer sig bedst. Lige nu er Susan eksponeret på skærmen foran dem med en tid, der er langt over gennemsnit, men kort tid efter, at Lise har sat sig på sin cykel, skifter billedet, og begge kvinder toner frem på skærmen.

- Du er i god form, siger Susan.

Hun er klædt i en rød heldragt, der sidder helt tæt til hendes veltrænede krop, og hendes hår er sat op en hestehale.

- Ja, jeg træner også en del, svarer Lise og smiler stolt, mens hun ser på sin veltrænede krop på monitoren.

- Jeg har tænkt på, om du ikke kunne trænge til no-

gen nye udfordringer?

Susan ser spørgende på Lise, som et øjeblik ikke siger noget, men så svarer veloplagt:

- Jo, det kunne da være spændende!

Lise smiler til Susan, som er ved at stige af sin cykel.

- Hvis du nu kommer ind på mit kontor i eftermiddag, kan vi jo tage en snak om det. Skal vi sige klokken tre? fortsætter Susan, og Lise nikker til gruppelederen, mens hun træder endnu hårdere i pedalerne.

- Bare kom ind Lise, siger Susan til Lise, som netop har banket på hendes dør. Klokken er præcis tre.

Susan byder Lise en kop kaffe fra kanden på skrivebordet. De står op ved det store skrivebord. Bag Susan er et stort vindue med en fantastisk udsigt over byens tage. Lise trækker vejret dybt.

- Nu skal du høre, jeg har brug for hjælp til nogle ledelsesmæssige opgaver, og jeg synes, du er en oplagt kandidat, hvis du har lyst?

Susan ser på Lise med et stort smil.

- Det har jeg da i hvert til fælde, svarer Lise helt spontant og smiler tilbage.

- Hvad tænker du mere konkret på? spørger hun så.

Susan forklarer, at der i ledelsesteamet er funktioner, som ikke bliver løst tilfredsstillende, fordi der ikke er tid nok. Derfor har man fået bevilget nogle ressour-

cer til at løse problemet. Det drejer sig for eksempel om coaching af medarbejdere, som har haft svært ved at nå deres arbejdsopgaver til tiden. Der skal afholdes ugentlige møder med dem, og der skal en kontinuerlig opfølgning til, for at problemet løses tilfredsstillende. Det er de opgaver, hun gerne vil have hjælp til.

- Jeg synes, dine kompetencer ligger godt i forhold til den opgave, og jeg har indtryk af, at du kan løfte den. Du skal selvfølgelig have nogle kurser, men det skal vi nok stå for, siger Susan.

- Jeg er meget glad for at blive spurgt, og jeg vil meget gerne påtage mig opgaven.

Lise tager en tår af kaffen. Hendes hånd ryster let.

- Jamen det lyder da bare fint! Så har vi en aftale! Jeg er sikker på, at det bliver godt for alle parter.

Susans stemme er meget begejstret. Hun klikker med de lakerede negle på skrivebordet. Telefonen lyser på bordet ved siden af Susans pc.

- Det er ikke noget vigtigt, bare min mand, siger Susan og skæver til den lysende skærm.

- Vi skal have lavet en plan for, hvornår du så skal arbejde ledelsesmæssigt, og hvornår du skal passe din øvrige funktion. Og så skal du selvfølgelig have noget løntillæg for ledelsesopgaverne. Skal vi ikke sige, at jeg udarbejder et forslag, og så snakker vi om

det derfra? fortsætter hun.

- Jo, det lyder virkelig godt! Jeg glæder mig meget!

21

- Kom ind, siger Susanne, og Lise går ind i det mørke værelse. Susanne ligger i sengen, og Lise sætter sig på sengekanten. Hun lægger den ene hånd på Susannes underarm.

- Hej, skat, jeg ville da bare høre, hvordan testen i dag gik, og hvordan du har det i det hele taget.

- Testen gik fint, og jeg talte med en smaddersød lifecoach i dag. Hun var virkelig god at snakke med, svarer Susanne og kigger på Lise med et smil.

- Det var da dejligt at høre. Og var dine resultater fine? spørger Lise og ser på datteren.

- Ja, jeg er i rigtig god form. Jeg løber faktisk hurtigt, sagde de. De foreslog, at jeg skulle begynde at træne mere elitepræget løb. Det vil de gerne hjælpe mig med. Og de synes det er godt, at jeg styrketræner sammen med dig, for dér er jeg lidt svag.

- Det lyder spændende, skat. Jeg tror også, du kan blive rigtig hurtig, hvis du vil. Og det er jo også rigtig hyggeligt at styrketræne sammen, ikke?

Lise smiler til Susanne.

- Mor jeg har altså ikke lyst til at komme over til Bordingreservatet igen! Susanne rynker panden et kort øjeblik.

- Nej, men det bliver sikkert heller ikke nødvendigt, det går jo meget bedre nu, skat.

Lise klapper Susannes underarm.

- Kan du sove godt, skat, siger hun og giver Susanne et kram.

- Tak, i lige måde, mor, siger Susanne og lægger hovedet på Lises bryst et øjeblik.

- Det er da dejligt at høre, at Susanne har fået god hjælp i centret, siger Lise til Martin, da hun kommer ind i soveværelset, hvor han sidder foran multiskærmen. Farvestrålende grafer illustrer effekten af ministeriets seneste sundhedstiltag. Det har vist sig, at levetiden er næsten proportional med antallet af kilometer, man løber i højpulstempo, fortæller lægen, der har stået for undersøgelsen.

- Arbejder du igen? spørger hun kort.

Martin nikker.

- Men jeg ligger det fra mig nu, så jeg kan høre om din forfremmelse, siger han og sender hende et stort smil.

- Tillykke, igen.

- Tak, siger hun.

- Det er en god fornemmelse. Jeg glæder mig til de nye opgaver. Selvom jeg ikke har mærket det før, så bliver det rart med nogle udfordringer. Jeg har lavet det samme i mange år. Men jeg troede slet ikke, Susan så noget videre talent i mig.

- Selvfølgelig gør hun det. Det gør vi da alle sammen. Du er jo enormt dygtig! På skærmen vises forskellige løbesko, og de forskellige kvaliteter ved hver sko fremhæves af lægen, der før beskrev undersøgelsens markante resultater, i samråd med en sportsterapeut, som selv har et par *intelligente* sko på, som han siger. Intelligensen består i, at skoene kan mærke løberens vægt og muskelkraft og justerer affjedringen derefter.

Martin ser direkte på hende, mens han siger det.

- Tak, svarer hun og rødmer let.

- Og børnene er jo store nu. Det går sagtens, at jeg bruger noget tid og energi på mig selv. Det vil komme dem til gode, er jeg ikke i tvivl om, siger hun så.

- Netop, skat. Det vil det. Det er vigtigt, at vi som voksne er gode rollemodeller og viser dem, at det er vigtigt at blive udfordret hele livet! Men det gør da ikke noget, man får lidt hjælp, og sådan et par sko dér skal vi da have begge to. Han peger på terapeuten, som fortsætter gennemgangen af forskellige løbesko.

Martin lægger armene om Lise og giver hende et knus.

- Det fungerer godt for mig at løbe mig en tur og så tage en sovepille, så det vil jeg gøre i dag også, i mine *uintelligente sko*, griner hun og knuser ham tilbage et øjeblik, inden hun trækker sig fri af hans favntag.

- Det kan jeg da godt forstå. Er det i morgen, du skal i den ny gruppe?

- Ja, og nu er det jo endnu mere vigtigt. Jeg glæder mig til at få sat nogle mål i forhold til mit job!

- Ja, det bliver super for dig, skat!

Martin vender sig mod skærmen igen.

- Hej jeg hedder Connie, siger den unge lifecoach.
Der er fjorten medlemmer i gruppen, de fleste er kvinder. Gruppen ledes af Connie, som er en af de nye lifecoaches i FantasyPower.

- I skal arbejde med mål i forhold til jeres arbejdssituation. Jeg vil foreslå, at vi lige tager en runde, hvor vi præsenterer os selv og fortæller, hvad vores arbejde er, og hvor det er, vi gerne vil sætte nye mål. Skal vi starte her?

Hun peger på en kvinde på Lises alder, som ser rundt på gruppemedlemmerne, inden hun siger:

- Jeg vil bare så gerne have nogle flere udfordringer. Jeg synes, jeg er klar til det, og det vil jeg gerne have, at min chef får øje på.

- Det er et godt og præcist mål!

Connies stemme er begejstret.

- Og jeg tør godt love dig, at inden vi er færdige med det her forløb, så har du fået din chefs øjne op for alle dine potentialer! fortsætter hun storsmilende.

Da de alle har præsenteret sig, fortæller Connie lidt

om, hvad de skal nå på de fire aftener.

- I dag skal vi finde ud af, hvilke områder, I gerne vil arbejde med mere præcist. I skal formulere jeres mål for den nærmeste fremtid. De næste tre onsdage vil vi arbejde med jeres mere langsigtede målsætning. Vi vil se på jeres ressourcer, måske er der nogle af jer, der trænger til at blive styrket på nogle områder. Vi bruger data fra jeres sidste tests, som vi vil analysere. Og vi skal snakke om succes, I skal hente inspiration fra jeres tidligere succeser. Jeg har nogle øvelser, som vi skal bruge til arbejdet, og det er faktisk ikke så svært som det lyder.

Hun deler iPads rundt. Skærmene er allerede tændt, og logoet *Lykken er at have et mål*, lyser op i gule nuancer.

- I skal nu finde jeres vigtigste mål i forhold til jeres arbejde. Først skal I lukke øjnene og prøve at visualisere jeres egen succes. Prøv at se jer selv i en eller flere behagelige og succesrige situationer. Det bruger vi ti minutter på. Jeg skal nok sige til, når vi går i gang, og når tiden er gået. Derefter arbejder vi med målsætninger. De skal være formuleret positivt. De skal være præcise, og de skal være tidsbestemte. Vi har erfaring med, at det er godt at starte med en form for brainstorming. Lad alt hvad der falder jer ind, komme med. Lad jer ikke bremse af, om det kan lade sig

gøre. Lad som om alt kan lade sig gøre, og sorter og prioriter så først bagefter. I har tyve minutter til den del. Nu vil jeg bede jer lukke øjnene og se jer selv i positive, succesfulde arbejdsituationer.

Lise læner sig tilbage i stolen og lukker øjnene.

- Jeg kan se på jeres ansigter, at I fik nogle fine visualiseringer, siger Connie, da de alle har åbnet øjnene igen.

- Nu skal I gå i gang med at skrive. Skriv jeres visualiseringer ned og efterfølg dem af en prioriteret liste af ønsker for jeres arbejdsliv. Lad jer ikke bremse af noget. Bare skriv.

Jeg sidder på en spinningcykel og spinner sammen med Janni... skriver Lise men sletter Janni og skriver Susan i stedet og forsætter: min chef. Vi er ligeværdige partnere og diskuterer et nyt ledelsesmæssigt tiltag på arbejdet. Jeg er i kanon god form og Susan kan ikke følge med i mit tempo. Susan er imponeret!

Lise tager en løs lok hår og sætter bag øret, mens hun skriver og under beskrivelsen af hendes spinning-møde med Susan, bliver dokumentet hurtigt fyldt med prioriterede mål!

23

- Ser det ikke bare superlækkert ud?

Martin peger på billederne på det farvestrålende webspot på den store multiskærm i alrummet. Det er søndag, og han og Karl sidder og kigger på Moving Paradise's interaktive webspot.

- Jo. Hvor mange swimmingpools er der? spørger Karl. Hans stemme er lys og begejstret.

- Det ved jeg faktisk ikke, men der er i hvert tilfælde mange, siger Martin og kigger på billederne af de lyseblå indbydende poolområder.

- Hvor lang tid tager det at flyve derover? spørger Karl igen.

- Jeg er ikke helt sikker, Spørge-Jørgen, griner Martin.

- Men det tager vel omkring tyve timer, fortsætter han og bliver ved med at grine til sønnen, som ser målløs ud.

- Tyve timer! Så længe har vi da aldrig fløjet før!
Karl ser på Martin.

- Nej, det er en lang tur, men så kommer vi jo også så langt væk, at det er sommer, selvom det er jul.

- Nå, ja ellers kan vi jo ikke bade, siger Karl.
 - Vi kunne jo bade indenfor, men det er jo ikke ligeså sjovt, vel?
 - Nej, det er meget bedre udenfor. Hvad kan man ellers lave der? spørger Karl.
 - Du skal hellere spørge, hvad man ikke kan lave. Der er alle former for sportsaktiviteter.
 - Jeg vil gerne lære Taekwondo, kan man det?
 - Ja, det er jeg sikker på at man kan, og mange andre ting. Vi skal lave en plan over, hvad vi vil alle sammen, så vi får prøvet alt det vi gerne vil, siger Martin.
 - Hvad vil du, mor? spørger Karl.
 - Jeg tror, jeg vil prøve mange ting, skat.
- Lise står og varmer op til sin morgenløbetur. Hun trykker armene mod køkkenvæggen, mens hun presser først den ene så den anden hæl i gulvet. Hendes lægge er muskuløse under de stramme løbebukser. Telefonen lyser på overarmen, den er sat til *hård konkurrence* med en digital modstander.
- Noget af alt det, jeg ikke har tid til herhjemme. Man kan jo ligeså godt prøve noget nyt. Men jeg vil også bare prøve de der lækre pools, siger hun smilende og peger på billederne med den ene hånd, mens hun stryger Karl over håret med den anden.
- Martin smiler til hende.
- Vil de virkelig betale for os alle sammen? spørger

Karl, mens han klikker rundt på siden.

- Ja, de er sikre på, at det er rigtig godt for firmaet, hvis vi alle sammen kommer af sted med vores familier, siger Martin om tilbuddet fra hans arbejdsplads, hvor alle ansatte og deres familier skal på en uges ophold i det meget berømte Sports- og familiecenter Moving Paradise i juleferien.

- Så det var heldigt, at vi stadig har et ferieklip tilbage, og at det er et af de steder, man gerne må tage på ferie, fortsætter han.

- Hvorfor må man egentlig kun komme på ferie tre uger på et år? spørger Karl.

- Det er jo, fordi når man har det så godt, som vi har det, så har man slet ikke brug for mere ferie end det! Martin ser på sin smartphone, som lyser op.

- Jeg kan se, at de andre fra arbejdet også sidder og plotter sig ind på det, de gerne vil i ferien, siger han.

- Hvad laver I, spørger Susanne, som kommer ud i køkkenet i løbetøj.

- Vi sidder og ser på alle de ting, man kan lave i Moving Paradise!

Martin ser væk fra skærmen og over på hende.

- Man kan bare alt! siger Karl og stråler over hele ansigtet.

- Det bliver bare fedt, hvad?

Susanne smiler storesøsteragtigt til lillebroren.

- Skal vi løbe sammen, skat? Jeg kan se, du også er klar, spørger Lise og ser på Susannes stramme løbetøj.

- Det kan vi da godt, men jeg tror ikke du kan følge med, siger Susanne drillende. Efter at hun er kommet på Fantasy Powers Eliteløbehold er hendes selvtillid vokset.

Det får du ikke lov at sige to gange! driller Lise tilbage.

- Lad os tage min nye søndagstur. Den er lang og krævende, men skøn! Lise ser spørgende på datteren, som smiler og nikker.

- Og er det ok, at vi også løber mod den digitale modstander, jeg har indstillet til, så vi bliver presset optimalt? spørger hun så.

- Jep! Men du vinder ikke! Og det gør robotten heller ikke!

Susanne er til konkurrence næsten hver weekend, og hun har spurgt, om hun må komme på et elitegymnasium, når den tid kommer. Det synes både Lise og Martin er en virkelig god ide.

- Går det godt med det nye arbejde, mor? spørger Susanne, mens de løber. Hendes stemme er ikke det mindste påvirket af det høje tempo. Stien er våd af kold novemberregn og træerne står nøgne og vinter-

klar. De løber på en nyanlagt stødabsorberende løbesti med et underlag, som på trods af alt slags vejr ikke bliver glat. Materialet er opfundet af en ung fyr, som havde sat sig det mål at løbe tyve timer hver dag i et år. Han nåede sit mål og en sekundær gevinst for ham og samfundet blev udviklingen af dette nye elastiske materiale, havde man sagt i medierne, som i månedsvis havde fortalt om hans bedrifter. Det var nu tre år siden de første løbestier var blevet anlagt i landet. Den unge fyr hørte man ikke mere til.

- Ja, det gør det, skat, svarer Susanne.

- Jeg skal faktisk være mellemleder på fuld tid her efter Nytår!

- Nej, hvor er det flot, mor! Det bliver sikkert sjovt for dig, siger Susanne voksent. Lise ser på hende med et smil og nikker.

- Ja, det er superdejligt, skat!

- Jeg lægger lige aktivitetsskemaet fra Moving Paradise i aktivboksen, så kan vi og ungerne skrive på, hvad vi vil derovre, for meget af det skal bestilles på forhånd, og der er jo ikke så lang tid til, siger Lise til Martin, mens hun tager det digitale skema og flytter over på den del af multiskærmen, som aldrig slukker.

Hun og Susanne er kommet tilbage fra løbeturen, Su-

sanne havde vundet stort.

Martin er begyndt at spille fodbold om søndagen med de andre fædre fra Karls klasse og er ved at klæde om.

- Det er da en god ide, så får de også tænkt lidt over, hvad de vil bruge ugen til. Kigger du på det med Lotte, så hun ikke føler sig udenfor? spørger Martin.

- Ja, det skal jeg nok. Der er jo masser af aktiviteter for de små også, og jeg har hørt, at det er nogle meget kompetente pædagoger, de har ansat derovre. Så er der selvfølgelig lige det med sproget, men det betyder jo ikke så meget for børn. Det kan også være, der er en afdeling for danske børn, ved du det? spørger Lise.

- Nej det ved jeg ikke. Jeg ved faktisk ikke engang, om vi selv tager en pædagog med, siger Martin og ser taktsom ud.

- Nå, ja, det kunne jo være alle tiders.

- Ja, men det må vi vente med at finde ud af. Bare du kigger på mulighederne sammen med hende, så finder vi ud af resten. Jeg smutter lige om lidt. Vi har aftalt at træne lidt længere i dag, for der er jo kamp næste lørdag.

Martin trækker i træningstrøjen og åbner døren.

- Se her er et aktivitetsskema fra Moving Paradise.

Hvis I nu krydser alt det af, I gerne vil, mens vi er derovre, så kan jeg bestille det til jer. Lise viser det digitale skema på den store skærm til Karl og Mathilde, som sidder i det store lyse køkken alrum.

- Hvor mange ting må jeg? spørger Karl.

- Du må alt det, du vil, men du skal selvfølgelig i seng i nogenlunde ordentlig tid!

- Hvor fedt. Karls øjne stråler.

- Hvad tid skal jeg i seng? spørger han så og ser et øjeblik lidt bekymret ud.

- Du skal vel i seng omkring klokken elleve. Men der er vel heller ikke så meget mere, man kan på den tid. Kig du nu på det, og så taler vi om det, når du har krydset af, ikke?

Karl er allerede i gang med at udfylde felterne i skemaet.

- Må jeg ringe til Thea og høre, hvad hun melder sig til? Måske kunne vi gå til aerobic sammen derovre, spørger Mathilde.

Theas far er også ansat i økonomiafdelingen.

- Det var da en god ide, skat, siger Lise.

- Mor, hvad skal vi egentlig lave juleaften? spørger Mathilde.

- Det ved jeg faktisk ikke helt. Men jeg ved, at der er en julefest på torvet i Moving Paradise. Jeg ved ikke, om der er juletræ, for det er jo sommer derovre. Men

kan du ikke huske dengang, vi var i Spanien en jul?
Der havde de pyntet små palmer som juletræer, og
det var da meget festligt, synes jeg, siger Lise.

- Nå, ja, det kan jeg godt huske, siger Mathilde.

- Får vi julegaver? spørger hun så.

- Ja, selvfølgelig, skat. Det er jo jul. Vi finder nok på
nogle gaver, der ikke fylder så meget, for ellers kan
vi jo ikke have dem med i flyet, men I får gaver, det
lover jeg!

24

- På med tøjet, vi skal af sted om lidt! Vi skal være der klokken et. Far og Susanne møder os derhenne, siger Lise til Karl, som er ved at tage træningstøjet på.

- Mor, behøver vi i dag? spørger Lotte.

- Ja, det gør vi, det ved du da godt. Vi træner alle sammen om søndagen, men vi skal ikke testes, det er først næste søndag, så det er ikke så meget i dag, skat.

Lise klapper Lotte på hovedet med den ene hånd, mens hun tager hendes jakke fra knagen med den anden.

- Jamen, så vil jeg også have en multibrik, siger Lotte og ser forsigtigt op på Lise.

- Det får du også. Det er meget bedre at træne på en multibrik. Det giver noget energi.

Lise smiler til Lotte og lukker entredøren efter dem, da de går.

Martin og Susanne sidder ved et cafébord, da de kommer til Fantasy Power. De sidder med hver en

multibrik.

- Vi skal også lige have en, inden vi går i gang? siger hun og ser smilende på Lotte, som lyser op i ansigtet.

- Har I udfyldt jeres aktivitetsskemaer til Moving Paradise, spørger hun og ser på skift på sine tre store børn, som alle nikker.

- Det er fint, så kan jeg jo melde jer til, når vi kommer hjem. Hvad har I krydset af?

- Jeg vil gerne tilmeldes eliteløbeholdet, siger Susanne med det samme.

- Vi skal løbe alle mulige utroligt krævende løb. Det bliver fedt! siger hun begejstret og rejser sig for at tage sin taske. Hendes krop bærer præg af den intense løbetræning.

- Jeg skal hoppe i trampolin og svømme dagen lang, griner Mathilde og tager en slurk af sin multibrik.

Karl er optaget af, hvad der sker i testafdelingen og svarer ikke.

- Nå, vi må hellere komme i gang, unger! siger Martin og rejser sig. Lise går over med Lotte til en af pædagogerne, og spørger om hun vil styrketræne med hende.

- Ja, det skal vi da nok finde ud af, ikke? siger den unge pige til Lotte og prikker hende i maven. Lotte griner.

- Vil du være med? spørger hun Mathilde og peger

på de hjulløse cykler. Mathilde nikker.

Susanne er allerede i gang på løbebåndet, og Karl sidder i en af de store maskiner og styrketræner. Martin er gået ned for at spille tennis. Lise kan se ham stå med en ketcher i hånden i den store tennisafdeling. Da han ser hende, vinker han og smiler.

- Far, mor siger, jeg ikke må få Elefantus med, siger Lotte og står med et stort sovedyr under armen.
- Nej, han er nok for stor, Lotte. Du ved godt, at man ikke må have så meget med, for så kan flyvemaskinen ikke lette.
- Ja, ja, jeg ved det godt, men han vil så gerne med, plager Lotte og sætter Elefantus på sengen.
- Det kan jeg godt forstå. Vi kan jo sende ham et kort, siger Martin.
- Jaa, det er en god ide! siger Lotte og giver Elefantus et knus.
- Kan du selv pakke lidt videre nu? Men husk, at det kun er det lille rum, du må fylde.
- Så kan vi drikke en kop te imens? siger Lise til Martin.
- Ja, lad os det, siger han, og de går sammen ud i køkkenet.
- Det er nu underligt, at Peter ikke skal med. Martin taler om en af sine meget gode kolleger, som nogle dage forinden er faldet om på arbejdspladsen af en

blodprop i hjerteregionen.

- Ja, det er godt nok trist. Har man fundet ud af, hvor galt det står til? spørger Lise.

- Vi har fået at vide, at han er helt uden for livsfare nu, og at han heldigvis ikke får varige mén. Jeg har også hørt, at lægerne ikke kan forstå det, for Peter lever jo meget sundt. Han er i helt fantastisk god form, og han er altid den sidste, der stopper, når vi træner. Og der er ingen i hans familie, som har tendens til blodpropper, så det kan ikke være derfor. Jeg talte med Linda i går, og hun siger, man godt kan besøge ham nu, så jeg vil lige tage ud og se til ham her i eftermiddag, inden vi flyver.

Mens hans taler, ser han på smartphonens skærm, hvor arbejdspladsens intra er fyldt med digitale blomster til Peter.

- Det var da en god ide, skat. Hvor er det godt, at folk tænker på ham og viser det! siger Lise og skæver til de mange buketter på skærmen.

- Og hvor var det altså godt, at du og Jan kunne jeres førstehjælp, ellers var han død.

- Ja, det er både han og Linda også meget taknemmelige for.

Martin smiler let til Lise, inden han fortsætter med mere styrke i stemmen:

- Og det viser jo, at det faktisk giver mening at holde

sin førstehjælpskompetencer opdaterede!

- Hvordan har Linda det selv?

- Hun lød faktisk ok, men jeg ved, at de alle sammen havde glædet sig til at komme af sted. Nu bliver det i stedet for en jul med Peter på sygehuset. Det er sgu synd, siger Martin og Lise nikker.

- Hvad tid tager du af sted? spørger hun.

- Jeg løber om lidt, den store runde, og så ville jeg faktisk køre, hvis det er i orden med dig?

- Det er fint. Ungerne og jeg kan sagtens få det sidste klar og nå at træne alle sammen. Og så laver jeg lidt mad, vi kan spise, lige inden vi kører til lufthavnen.

- Det lyder godt, for der går jo længe inden vi bliver budt på et ordentligt måltid mad igen!

Peter ser alvorligt på hende, mens han sætter høretelefonerne i ørerne og monterer smartphonen på overarmen.

- Susanne, er du her? Kalder Lise ned ad gangen, men der er ingen, der svarer.

- Susanne, kalder hun igen.

Først da hun kommer helt hen til badeværelsesdøren, kan hun høre, at der er nogen derinde.

- Susanne, er det dig, spørger hun gennem døren.

- Ja, jeg kommer snart, siger Susanne og Lise kan høre, at hun trækker i toilettet.

- Vi skal spise, skat.
- Jeg er ikke sulten, siger Susanne. Hendes stemme er anderledes og uden energi.
- Nej, men du skal spise lidt. Der er længe til, vi får mad igen, siger Lise bestemt.
- Jeg kommer om lidt, svarer hun uden overbevisning.

De sidder og spiser, da Susanne endelig kommer.

- Sæt dig ned og få noget at spise, vi skal snart af sted, siger Lise.

Susanne sætter sig og siger igen, at hun ikke er sulten.

- Nej, men spis nu lidt alligevel!

Nej! svarer hun, og rejser sig fra bordet igen.

Lise ser bekymret efter hende, da hun går i retning af døren.

- Hvornår er vi der? spørger Lotte efter mindre end to timers flyvning.

- Der er lang tid til, du kan sagtens nå at sove, skat.
Lise sidder mellem Lotte og Karl og lægger den ene hånd på Lottes lår.

- Ja, men jeg kan ikke sove, siger Lotte.

- Nej, men det skal du, siger Lise og prikker hende kærligt på næsen.

- Ellers bliver tiden alt for lang. Men ved du hvad, vi kan tænde for en film, så kan du se lidt af den, inden du sover. Var det ikke en god idé?

- Jo, siger Lotte og smiler glad.

De finder en film, Lotte tager høretelefonerne på, og falder til ro.

Lise læner sig tilbage i sædet og lukker øjnene.

- Mor, jeg er træt, siger Karl.

- Det kan jeg godt forstå, skat, det er jeg også. Skal vi finde en god måde for dig at sove på?

Karl nikker, og Lise lægger hans sæde ned.

I skabene over sæderne er der puder og tæpper, og

hun får lavet et hyggeligt leje til Karl. Der går ikke mange minutter før han sover.

Lise kan høre Martin og Susanne snakke om løbeteknikker.

- Mor!

- Mor! siger Lotte igen, og Lise retter dig op med et ryk fra sin halvsovende stilling.

I hendes skød ligger telefonen. Der er mindst ti ulæste beskeder på den lysende skærm.

- Ja, hvad er der?

- Jeg vil gerne sove, siger Lotte og glipper med øjnene.

Filmen er færdig og skærmen foran hende er gået i sort.

- Det var da en god ide.

Lise ser på uret. Den er halv et.

- Lad os finde nogle tæpper til dig.

Hun tager tæpper og puder til både sig selv og Lotte, og snart sover Lotte.

Lise tager telefonen og åbner beskederne én efter én.

Bagefter ser hun sig rundt i den mørklagte kabine.

Kun airconditionanlæggets brummen er at høre. Bagerst i maskinen er der indrettet nogle pladser til spinning. Hun går ud på det lille toilet og børster tænder, hvorefter hun går ned til cyklerne og sætter sig på en af dem.

Hun når hurtigt sin topfart.

Efter en times tid, sætter hun sig tilbage på sit sæde og lukker øjnene med et tilfreds smil om munden.

- Hvornår er vi der, mor? spørger Lotte, da hun vågner. Hun sidder i sædet med uglet hår og trætte øjne.

- Nu varer det ikke så længe, som det har gjort, siger Lise og kigger på uret. Klokken er næsten ni. Hun har sovet nogle timer.

- Jeg vil også cykle!

Mathilde ser ned på spinningcyklerne, hvor Martin og Susanne sidder og griner på hver sin cykel. Susanne slipper taget på styret og vinker til dem.

- Det vil jeg også, siger Karl.

- Hvis I skynder jer ned til cyklerne efter far og Susanne, så kan I godt nå det, inden de andre vågner.

Lise ser ned på Martin og Susanne, som nu spinner om kap så de to stationære cykler ryster.

- Du har ikke en chance! siger Martin, så højt at Lise svagt kan høre det, og smiler til sin største datter.

- Jeg ved ikke, hvad du taler om! svarer hun igen og tramper yderligere til i cykelpedalene.

- Jeg vil også cykle! siger Karl igen, denne gang højt til Martin, han er gået ned ved siden af cyklerne.

- Du må vente til vi er færdige, svarer Martin og sænker ikke farten. Skærmen på armen lyser om kap

med cyklens instrumentbræt.

- Hvornår er I færdige? spørger Karl utålmodigt.

- Ikke lige nu, siger Martin, og sætter tempoet yderligere i vejret.

- Mor, de er ikke færdige, siger Karl, som er gået tilbage til Lise og står med hænderne i siden.

- Så når I ikke at cykle, inden de andre vågner. Så må det blive senere, skat, vores familie kan ikke bruge al cykeltiden, siger Lise til sønnen, som ser spørgende på hende.

- Ja, men jeg VIL cykle, siger Karl meget bestemt.

- Det kan du ikke komme til nu. Det må blive senere, siger jeg jo.

- Jamen, jeg VIL, siger Karl igen.

- Ja, men det kan du ikke komme til! afslutter Lise samtalen og vender igen blikket mod de mange beskeder på telefonen.

- Kunne I ikke have stoppet før? Du ved da godt, at de andre også gerne vil, siger Lise, da Martin og Susanne noget efter kommer tilbage til deres sæder.

- Tiden løb fra os, siger Martin og griner til Susanne.

- Undskyld, mor, det var bare så sjovt!

- Lad os mødes ved den store swimmingpool ved tennisbanerne om en halv time, siger Martin til Karl, som allerede er på vej væk i løb.

- Han er næsten ikke til at komme i kontakt med.

Lise ser smilende efter Karl, som er strøget af sted.

- Nej, det er skønt at se ham. Han er bare i sit es her!

Martin spinner videre på den skriggule spinningcykel, som står udendørs på en grøn kunstig plæne ved det store byggekompleks.

- Skal vi sætte farten op, siger hun drillende og træder hårdere i de sorte pedaler.

- Hov, hov det er snyd, siger Martin, mens han storgriner.

- Hvor er her bare skønt, hvad?

Lise ser på ham med et strålende smil.

- Ja, det er så fedt med alle de muligheder. Det var en skøn tur i bjergene i går. Jeg elsker bare langdistanceløb. Og så i den natur! Lagde du mærke til, hvor hurtigt Susanne løb? spørger han stolt.

- Ja, hun er ustoppelig! Det er så dejligt at se, hvor

meget bedre hun har fået det! Og det er skønt at være her, for der er bare noget for os alle sammen. Og så er det jo let at være på ferie med fire børn! Og lejligheden! Man kunne godt se på billederne, at den var skøn, men den er endnu bedre i virkeligheden. Ikke at vi er der så meget... smiler hun.

- Huskede du at lægge billeder ud i går aftes? spørger Martin.

- Ja, det gjorde jeg, det er jo for ærgerligt, hvis der ikke er nogen, der ser, hvor dejligt, vi har det, svarer Lise og træder endnu hårdere i pedalerne.

- Det betyder så meget, at I har en pædagog med fra arbejdet, fortsætter hun.

- For så ved vi, at Lotte også er i gode hænder. Hun har allerede fået mange venner i Children's Funpark. Det er det med, at der er tænkt på det hele, der gør det så godt!

Martin ser smilende på hende.

- Mor, siger Mathilde, og kommer hen til cyklerne.

- Ja, hvad er der, skat? spørger Lise.

- Jeg vil bare høre, om Sara og mig må gå til aerobic om en halv time.

- Sara og jeg, retter Martin hende.

- Nå, ja, Sara og jeg, griner Mathilde.

- Ja, selvfølgelig må I det, hvorfor spørger du om det? siger Lise.

- Fordi det først er forbi om tre timer. Det er et hold for trænede.

- Tre timer. Det er meget. Kan I godt det?

- Det tror jeg godt, vi kan, mor. Hvis vi må, altså?

- Prøv I bare det, siger Lise og kigger på Martin som nikker.

- God fornøjelse. Kommer I over i den store pool bagefter? Der er vi nok. Ellers kig efter os på tennisbanerne.

- Ja, ja, siger Mathilde, og de to seksårige piger går hånd i hånd hen mod den store centerbygning.

- Jeg vil have en lille pause nu.

Lise er helt svedig.

- Jeg går over i wellnessafdelingen.

- Fint, så går jeg over og træner udspring med Karl.

- Når I kommer tilbage, må vi også hellere prøve at finde ud af, hvad vi skal i morgen. Det bliver spændende, hvad de har arrangeret, siger Lise.

- Ja, børnene glæder sig. De har sikkert fundet på et eller andet sjovt. Det er jo ikke jul hver dag.

Martin går i retning af Moving Paradise's største pool område.

- Lad os mødes ved udspringstårnet om en time, siger han allerede med ryggen til hende.

- Det er en aftale, siger Lise, og går over mod den store wellnessafdeling.

Alle steder i Moving Paradise er der rene håndklæder og badetøj til fri afbenyttelse. Hun tager en bade-drugt i kurven med det rene badetøj, og går ind under en bruser. Det varme vand skyller ned over hende i rigelige mængder. På den modsatte væg af bruseren hænger en reklame for centrets massageafdeling. En kvinde ligger med et håndklæde om lænden og bliver masseret af en muskuløs ung mand under teksten: *Giv dig selv en pause, mens vi styrker din krop.*

Susanne kommer ind i badeafdelingen og tager løbetøjet af, inden hun går under bruseren ved siden af Lise. Hendes ribben er helt tydelige og hendes nøgne lår er langt fra hinanden.

- Hej skat. Var det en god tur, spørger Lise.

- Ja, det var skønt, siger Susanne.

- Og, mor, vi tager af sted om lidt til langdistanceløbet. Vi skal overnatte i en hytte, siger hun og tager sæbe i håret.

- Hvornår kommer I hjem igen? spørger Lise, som er trådt ud fra bruseren og er ved at tørre sig.

- Jeg ved det faktisk ikke, men kan du ikke spørge i informationen, de må da vide det, siger Susanne og glatter håret med hænderne under bruseren.

- Jo, det gør jeg da bare. Det bliver sjovt at løbe så længe, hvad?

Lise refererer til de to gange tolv timers uafbrudt løb, der er lagt op til fra trænerens side.

- Ja, det har jeg aldrig prøvet før. Det bliver kanon-sjovt, tror jeg. Det bliver også sjovt at prøve og drikke og spise uden at standse. Det er en rigtig god idé, men det er jo ikke sikkert, at jeg kan følge med de andre, siger Susanne, mens hun tørrer håret grundigt med håndklædet.

- Jo, det kan du sikkert godt, skat, siger Lise opmuntrende.

- Du er jo faktisk både hurtig og udholdende, har jeg hørt fra din træner hernede.

- Ja, det går rigtig godt, siger Susanne stolt og trækker de korte løbebukser op om de smalle hofter. Hendes hofteben rager tydeligt frem under den sorte spandex.

- Er det ok, at du ikke er hjemme juleaften? spørger Lise.

- Ja, det er fint. Det interesserer mig alligevel ikke så meget mere, mor.

- Nej det er jo også meget anderledes herovre, og du får din julegave, når du kommer hjem. Vi kan også få sat lidt af julemaden til side, hvis du vil have det.

- Nej, det behøver I ikke. Jeg er ikke så vild med julemad alligevel. Siger du ikke hej til de andre fra mig, for jeg er nødt til at gå nu, hvis jeg skal nå det? siger

hun så og smider det brugte håndklæde i en vaske-
tøjskurv og tager sin lille sportsrygsæk på,

- Jo, det skal jeg nok. Vi ses om et par dage. Ha' det
nu sjovt.

- Ja, tak, mor, vi ses.

Susanne vinker let til Lise, som stadig ikke har taget
badetøj på igen.

Lise går hen til den store pool, hvor hun på lang af-
stand kan se Martin og Karl ved udspringstårnet.

- Se mig, mor! råber Karl, inden han springer på ho-
vedet ud fra det ti meter høje tårn.

Hans hovedspring er meget harmonisk.

- Er jeg ikke bare god? spørger han, da han står driv-
våd og glad foran hende.

- Jo, det er da utroligt, siger Lise og smiler stort.

- Ja, vi har snakket om, at han skal gå til udspring,
når vi kommer hjem!

Martin stråler af begejstring.

- Det var da en god idé, Karl, for du er godt nok dyg-
tig, siger Lise.

- Skal du ikke også prøve, mor? spørger Karl.

- Far tør godt! siger han udfordrende.

- Jamen så kan jeg vel også, smiler hun og trækker
vejret tungt, mens hun går hen mod trappen til tår-
net.

Da hun står på toppen, trækker hun vejret dybt, ser ned på Karl og Martin, som er meget langt væk, og spænder musklerne i benene.

- Hop nu, mor, du kan godt, råber Karl, mens han ser op på hende.

Hendes ben ryster under hende og et øjeblik mister hun balancen. Lige inden hun tipper over kanten, genfinder hun den, spænder musklerne igen. Så lukker hun øjnene og springer.

- Sikke et smukt træ, siger Lise og tager Martins hånd. Han klemmer hendes hånd og giver hende et kys på kinden.

Der er hundredvis af lys i alle farver på det store træ på torvet i Moving Paradise. Træet er en eksotisk palme.

- Det er en dejlig måde at holde jul på, siger han og smiler til hende.

Hun nikker og ser på Karl og Mathilde, som har taget fint tøj på udenpå deres sportstøj.

- Se dem, siger hun og peger med ansigtet mod de to børn.

- Hvor ser de bare søde ud. De kan næsten ikke vente med at få tøjet af, så de kan komme i gang med aktiviteterne igen. Hvor er det dejligt at se.

- Og hvor bliver de overraskede, når der også er gaver til dem fra arbejdet, hvisker han i hendes øre.

Hun smiler.

- Men Lotte træet, siger hun så og ser på Lotte, som står med blanke øjne og ser på det store træ.

- Jeg tager hende på skuldrene, det gør ikke noget, sådan en særlig dag.

Martin prikker Lotte på skulderen.

- Vil du op og sidde, skat?

- Må jeg det? spørger hun og stråler.

- Det er jo ikke jul hver dag! svarer Martin og løfter hende op på sine solbrune skuldre.

- Hvornår får vi gaver? spørger Lotte fra sin nye position.

- Der skal først være konkurrencer. Alle mulige slags. Så skal vi have noget dejlig mad. Og til sidst skal vi have gaver, skat.

Lise rækker en hånd op og stryger Lotte over kinden, så kigger hun ned på skærmen i hånden, hvor kollegaerne er ved at dele billeder af dette års julegaver.

- Hvornår begynder konkurrencerne, spørger Karl og tramper i fliserne som en utålmodig væddeløbshest.

- Det kan ikke vare længe. Har du slet ikke tid til at snakke med vennerne derhjemme? svarer Lise grinnende.

- Nej, det er meget sjovere at træne, svarer han prompte.

- Du får da aldrig nok, hvad, din energibombe!

- Tak, mor og far!

Lotte kigger på billedet af den splinternye cykel, som

de har fortalt hende venter på hende, når hun kommer hjem.

- Det er jo lige den, jeg har ønsket mig! Bare jeg kunne køre på den nu!

- Det må vente til vi kommer hjem, skat. Men den står ude i garagen og venter på dig.

Lise giver Lotte et knus.

- Og hvad mon du så får, Karl? Mon du får noget i år? siger Martin drillende og ser på Karls våde bade-tøj.

- Der er selvfølgelig også en til dig, skat, siger Lise.

- Men du må hellere lige få et håndklæde om dig, inden du åbner den.

Hun giver ham et stort badehåndklæde, som han tager om maven, inden hun rækker ham julegaven.

- Nej, hvor fedt. En testcomputer! Så kan jeg teste mig selv. Tak, mor og far, siger Karl glædestrålende, giver dem begge et stort knus og åbner emballagen. Den grå computer er ikke større end en stor telefon og kører på ren solenergi.

- Tak, siger Mathilde, da hun har åbnet sin gave, et nyt løbesæt med tilhørende computer, så hun kan måle både tempo, distance, puls og position, mens hun løber.

- Hvad med Susanne, mor, spørger Mathilde.

- Hun får sin gave, når hun kommer tilbage i morgen.

Hvis I lover ikke at sige noget, så kan I få at vide, hvad det er.

- Det lover vi! siger de tre søskende i munden på hinanden.

Lise smiler, bukker sig forover og siger med indforstået spænding i stemmen:

- I ved jo godt, at Susanne er meget, meget dygtig til at løbe, og at hun er blevet eliteløber. Det er jo noget, vi gerne vil opmuntre hende til at fortsætte med, så derfor har vi købt et månedsophold til hende på et meget fint løbeinstitut for nye talenter. Det tror vi, hun bliver rigtig glad for!

- Sikke en dejlig aften i går, siger Lise næste morgen.

- Ja, sådan skal det være hvert år, siger Karl, mens han taster data ind på sin nye testcomputer.

- Hvor er den bare kanon, siger han, mest henvendt til sig selv.

- Hvor er far? spørger Mathilde.

- Han er ude på den lange tur, siger Lise og mener fyrrekilometerløbeturen, som er anlagt fra Moving Paradise og op i baglandet.

- Han har lovet at træne med mig. Vi skal prøve mit nye tøj og computer, siger Mathilde.

- Det skal han nok holde, når han har lovet dig det. Jeg tror, han er tilbage om lidt, siger Lise og smiler til

hende.

- Sæt dig ned og få lidt morgenmad, skat. Hvad skal I træne i dag?

- Vi skal arbejde med min spurt, siger Mathilde.

- God idé, det er vigtigt med en stærk spurt.

Lise ser på datteren, mens hun hælder lidt mere te i sin kop.

- Vil du være med til at udvælge billeder til Instagram, skat, vi kan lige nå det, inden jeg skal varme op til triatlon, som jeg har meldt mig til i dag, så I må selv komme ud til jeres aktiviteter. Og Mathilde, kan du ikke sørge for, at Lotte kommer hen i Children's FunPark? Så er far nok kommet tilbage bagefter.

- Jo, det skal jeg nok, mor. Og ja, lad os finde billeder, griner hun så.

Lise tager telefonen og giver den til Mathilde:

- Du vælger, der er mange gode!

- Triatlon. Kan du det? spørger Karl og ser med ærefrygt på sin mor, men han indstiller de sidste informationer på den nye computer.

- Ja, det håber jeg da, siger Lise og smiler til ham.

- Hvor meget er det nu det er, mor? spørger Karl igen.

- fire kilometer svømning, to hundrede kilometer cykling og til sidst en fuld maraton.

- Det er da helt vildt! Tror du virkelig, du kan det?

spørger Karl helt målløs.

- Ja, det tror jeg godt, jeg kan. I kan jo komme hen og tage imod mig, når jeg kommer tilbage til Moving Paradise. Min spurt vil gå meget bedre, hvis I hepper på mig.

- Jaa, siger Lotte.

Og både Karl og Mathilde nikker.

- Det skal vi nok, mor, men hvor lang tid tager det?

- Hvis jeg klarer mig godt, er jeg tilbage på banen i Moving Paradise efter cirka tolv timer.

- Men det er jo først i aften, siger Karl.

- Ja, jeg har aftalt det med far. I skal ned og hente Susanne ved eliteløbermålet i eftermiddag. Han ved hvornår. Og så kommer I og ser mig i aften. Bliver det ikke en spændende dag?

- Jo, siger de alle tre i munden på hinanden.

- Hvornår skal Susanne have sin julegave? spørger Mathilde, mens hun vælger billeder ud på Lises smartphone.

- Kan I ikke give hende den, når hun er kommet hjem og har fået sig et bad. Hun bliver helt sikkert meget glad.

- Jo, det kan vi godt. Ved far hvor gaven er? spørger Mathilde igen.

- Ja, det ved han, skat, der er styr på det hele. Har du valgt de billeder, du kan lide, søde skat? For så læg-

ger jeg dem ud med det samme, så alle kan se, hvor dejligt, vi har det!

- Ja, svarer Mathilde og rækker telefonen til Lise, som med et hurtigt greb foreviger deres oplevelser på Instagram, Facebook og et par andre sociale medier.

- Nu må I hellere se at komme af sted alle sammen, så I når det, I gerne vil i dag. Så ses vi i aften, siger hun så og ser smilende på sine tre børn.

- Held og lykke, mor!

- Velkommen til jer alle sammen. Hvor er det dejligt at se, at så mange har lyst til at deltage i denne triatlon, Hvis I er i tvivl om noget undervejs, er vores dygtige instruktører med hele vejen. Og det er også muligt på hele strækningen at få friske drikkevarer. I skal bare lige markere det overfor servicebilen, siger den kvindelige Moving Paradiseinstruktør.

Lise står ved det store konkurrencebassin sammen med en gruppe kvinder på hendes egen alder og lidt yngre. De er alle klædt i sportsbadedragter med svømmebriller i panden.

- Ruten I skal cykle er tydeligt markeret, og der skulle ikke kunne opstå tvivl, men er der alligevel et eller andet, I ikke helt forstår, så kan I præge servicebilen. Man plejer at gennemføre denne triatlon på mellem 11 og 14 timer, så det er ved at blive mørkt, når I kommer tilbage på Moving paradise' opløbsbane. Der vil være levende fakler, og mon ikke også jeres venner og familier vil være der og hjælpe jer igennem det sidste stykke, smiler instruktøren og fortsæt-

ter:

- Af erfaring ved vi, at det er svært at få samlet jer igen efter triatlonen, så derfor får I også nu instrukserne om, hvad I skal gøre, når I er færdige. Det er vigtigt, at I får spændt rigtigt ud, ellers kan det give varige skader. Og det er meget vigtigt, at I resten af aftenen drikker rigeligt, så I ikke dehydrerer. I vil miste meget væske i løbet af dagen, og det skal I have hentet ind igen. Og så skal I huske at nyde den sejr, det er at klare en triatlon! For den succes kan I bruge til at bygge jeres liv op. Det er en fantastisk platform til det.

Hun stråler, mens hun siger det.

- Er der nogle spørgsmål? spørger hun så, men da ingen svarer afslutter hun:

- Så vil jeg bare sige held og lykke. Hvis I går hen på skamlerne med jeres navn på, starter vi lige om lidt!

Lise kommer godt fra start. Bassinet er stort og hun lægger sig straks i spidsen, som en sværdfisk i vandet, hurtig og skarp. Hun skifter mellem forskellige svømmediscipliner i en dynamisk rytme.

- Du lå godt i vandet, siger instruktøren, da hun tørrer sig og trækker cykeltøjet på.

- Tak, skal du have. Det føltes bare så godt! svarer

hun smilende og går hen i mod den cykel, hun er blevet anvist.

- Og nu glæder jeg mig til en tur i denne her smukke natur, siger hun og sætter cykelhjelm fast over det våde hår.

- Held og lykke!

Instruktøren ser efter hende, da hun kører ud af landevejen, hvor der på begge sider er blomstrende dybrøde Nerian. Vinden er let og luften varm, og hun kører de mange kilometer uden problemer.

Det efterfølgende maraton løber hun i samme overbevisende stil, og da hun løber ind på opløbsbanen, kan hun se Martin og børnene stå i forreste række. Hun sætter spurten ind og er væsentlig hurtigere end de to andre løbere, som er med i opløbet.

Hun vinder overbevisende med en tid på 10.48.57.

- Hvor var du bare god, mor, siger Karl og ser op på Lise.

- Ja, du var fantastisk, skat, griner Martin.

- Hvad med dig, Susanne? Gik det godt? spørger Lise forpustet og bøjer sig forover et øjeblik. Så retter hun sig op og ser på Susanne, som også er med ude og tage i mod.

- Det gik helt vildt godt! Jeg vandt det hele, siger Su-

sanne og smiler strålende til Lise, som tørrer sved af kroppen med et håndklæde, Martin har rakt hende.

- Hvor dejligt, skat.

- Vi var også ude at se hende, siger Karl. Hun er hurtig som lynet. Der kan du ikke være med, mor, siger han og ser med et respektfuldt blik på sin storesøster.

- Det tror jeg på, skat! Sikke en dejlig dag!

- Jeg har meldt mig til endnu en langdistance, inden vi skal hjem. Det kan jeg lige nå, siger Susanne.

- Og for resten, mor, tusind tak for julegaven! Den er jeg glad for!

- Hvor er det bare dejligt at være her, siger Susanne til Lise, mens de sidder i restauranten og spiser meget sen aftensmad. Maden på hendes tallerken er urørt.

- Ja, her er fedt. Kan vi ikke blive længere? spørger Karl.

- Nej, vi skal jo altså hjem til arbejdet og skolen, men det er jo også dejligt at være hjemme, siger Lise smilende til ham og skæver til smartphonens resultattavler, der tikker ind for dagens aktiviteter. Hun var mere end en time hurtigere end den sidste.

- Ja, men ikke ligeså meget. Og det er koldt derhjemme nu, fortsætter Karl.

- Uh, ja, det er rigtigt, det er bare så koldt, men så må

vi træne mere indendørs! Nu er det snart sovetid for os alle sammen, siger hun så og skifter dermed emne.
- I morgen kommer endnu en skøn dag!

Der er ingen andre i det enorme træningscenter. Klokken er fem om morgenen. Lise går hen til et af de store affjedrede bånd og indstiller skærmen til en 20 kilometers tur i de nærliggende bjerge. Så taster hun sin hvile- og max puls og vælger pulszonen 80-90 procent. Hun monterer brystpulsmåleren, og efter en lang dyb indånding, trykker hun på den grønne startknap.

Hendes sportstrænede krop finder hurtigt rytmen, og hendes fødder løber af sig selv på det hurtigt kørende bånd og landskabet på skærmen suser forbi.

Pludselig sænkes hendes tempo. Hun løber stadig, men kan ikke følge med båndet. Hun slipper håndtaget og tager sig først til venstre arm så til kæben. Hun falder, mens hun løber. Faldet skubber hende af løbebåndet, og hun ligger på gulvet med blikket rettet opad. Hun gisper efter vejret, og holder på sit bryst. Ved siden af hende ligger smartphonen, som er røget ud af sit etui på overarmen. På skærmen smiler en åleslank ung pige fra en annonce, mens

hun fremviser sit stramme maveskind for tilskueren;
sixpack på seks uger! står der over hendes smilende
ansigt.

- Der er en, der er faldet! råber en ung fyr, som netop
kommer ind i træningsafdelingen.

Lise prøver at åbne øjnene, men hun kan ikke. Hans
stemme er langt væk. Der kommer en kvinde hen til
dem. Hun siger noget til den unge mand. Lise kan
ikke høre, hvad hun siger. Lydene fortoner sig.
Så bliver der helt stille.

